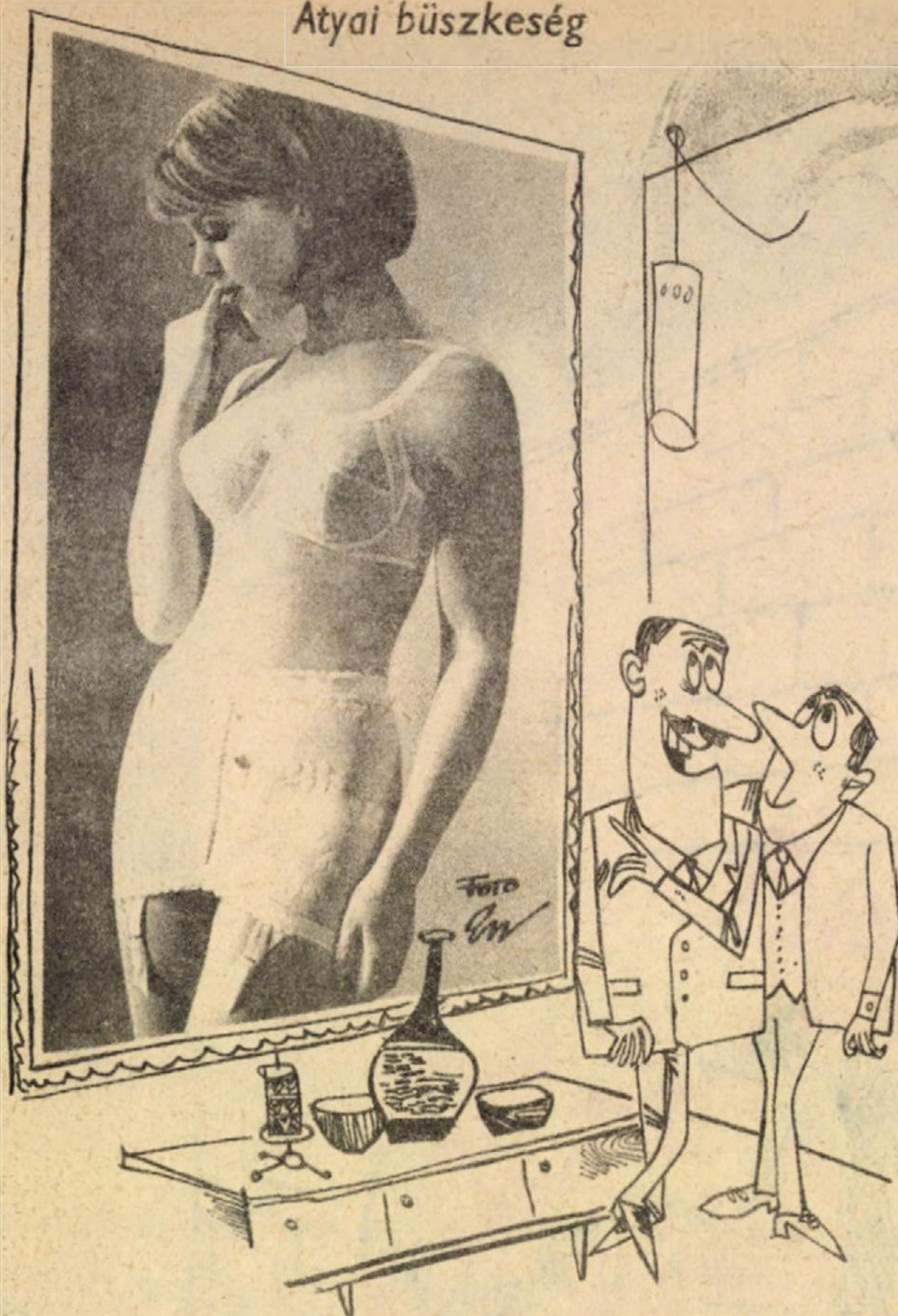
XXIII. évfolyam 49. szám Ára: 1 forint 1967. december 7

A PÓRUL JÁRT MIKULÁS

Pusztai Pál rajza

Atyai büszkeség

– Ez a kislányom első házibuli képe!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

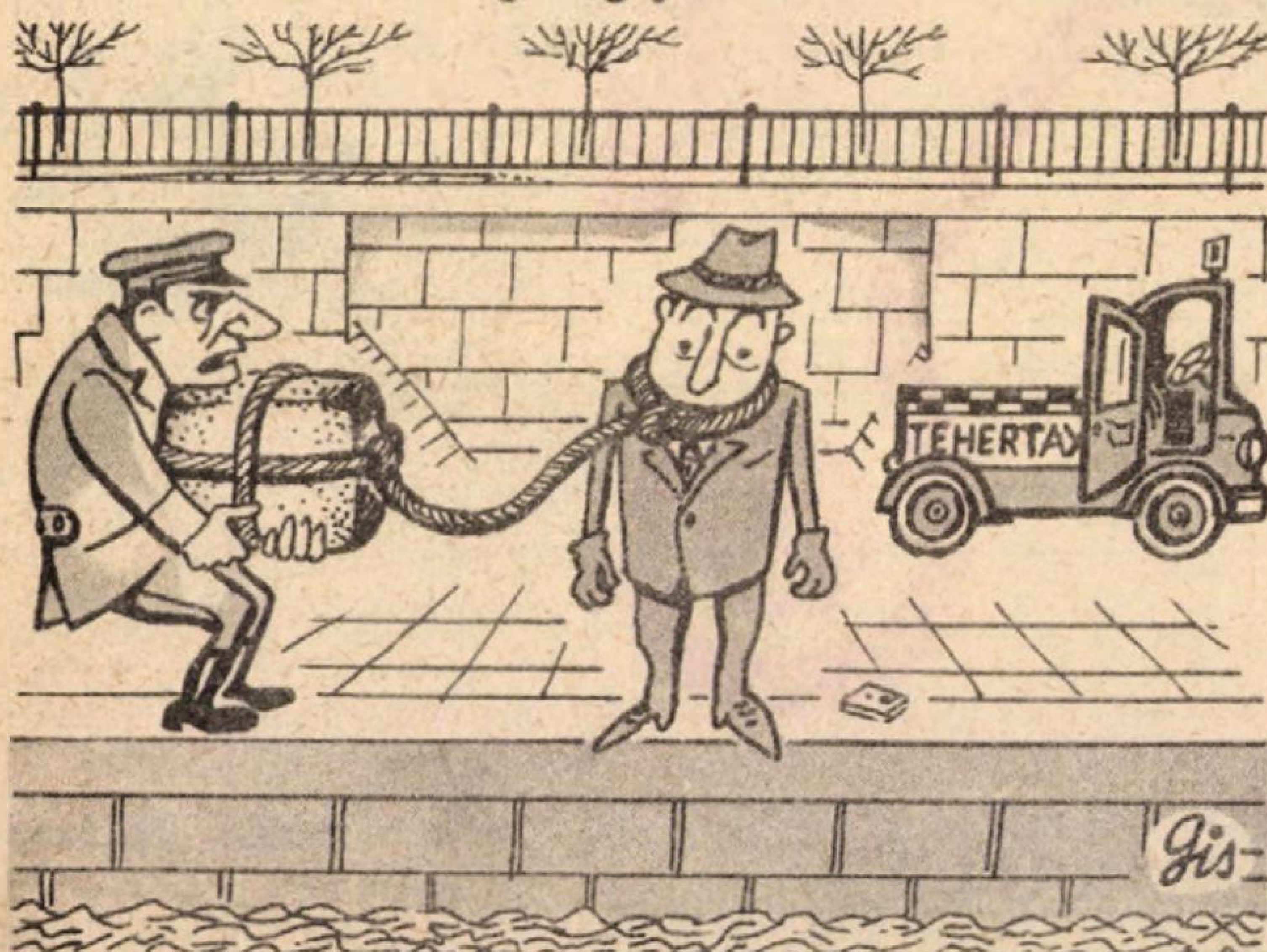
Egyetértünk a Ludas bírálatával, és utasítottuk a Csaba szálló vezetőségét, hogy a mosdóban a szükségletnek megfelelően cseréljék a törülközőket. Egyébként tervbe vettük, hogy üzemegységeinket elektromos kézszárítókkal látjuk el rövidesen.

Purcsi János ig.
Békés megyei Vendéglátó V.

„Regiszter-ária" címmel megjelent írásukkal kapcsolatosan közöljük, hogy előreláthatólag az 1969-es zsebnaptárak között forgalomba hozunk majd olyanokat is, amelyben kiemelhető, más naptárba áthelyezhető telefon-regiszter is lesz.

Erdélyi György ig.
Papír- és Irodaszer Nagyker. V.

Ingatag jellem

– Döntse el már, uram, ugrik vagy nem ugrik!

ÚTINAPLÓ

①

Spanyolország: RONDA szépségei

*Isteni szép a Sierra de Ronda
hegykoszorúja,
sok nyaraló a csúcsokat egyre
mászni tanulja.
Ezernyi idegen nyüzsög a szirteken
hovatovább,
melyekre rámászva, szinte berámázva
látja a távolban, ingerlő fátyolban
szép Malagát.*

*Ronda!
Gyönyörű Ronda,
jelképed valóban zöld olajág.
Trópusi nap éget, s úgy ontja vidéked
mézízű szöllejét, dús olaját.*

②

Németország: MINDEN olyan rendes

*Weser folyó partján található Minden,
ez a legkedvesebb városka szerintem.
Nem is dicsekedik fejlett iparával,
mert a szorgos népre ez amúgy is rávall.
Nincsen itten semmi különös, szokatlan,
a gót stílű dóm is elmaradhatatlan.
A házak, az utcák fényesre smirglizve,
a hídról nem szórnak szemetet a vízbe.
Minden városában éppen az a bájos,
hogy itt minden-minden rendezett, szabályos,
és
csuda unalmas minden itt,
azt a keserves Mindenit!*

③

Svédország: FALUN nagyon szép

*Falun városában már félezer éve
híres bányák nyíltak a hegyek mélyébe,
cseng, csattog a csákány, mivel dolgos kezek
három műszakban is bányásszák a rezet.*

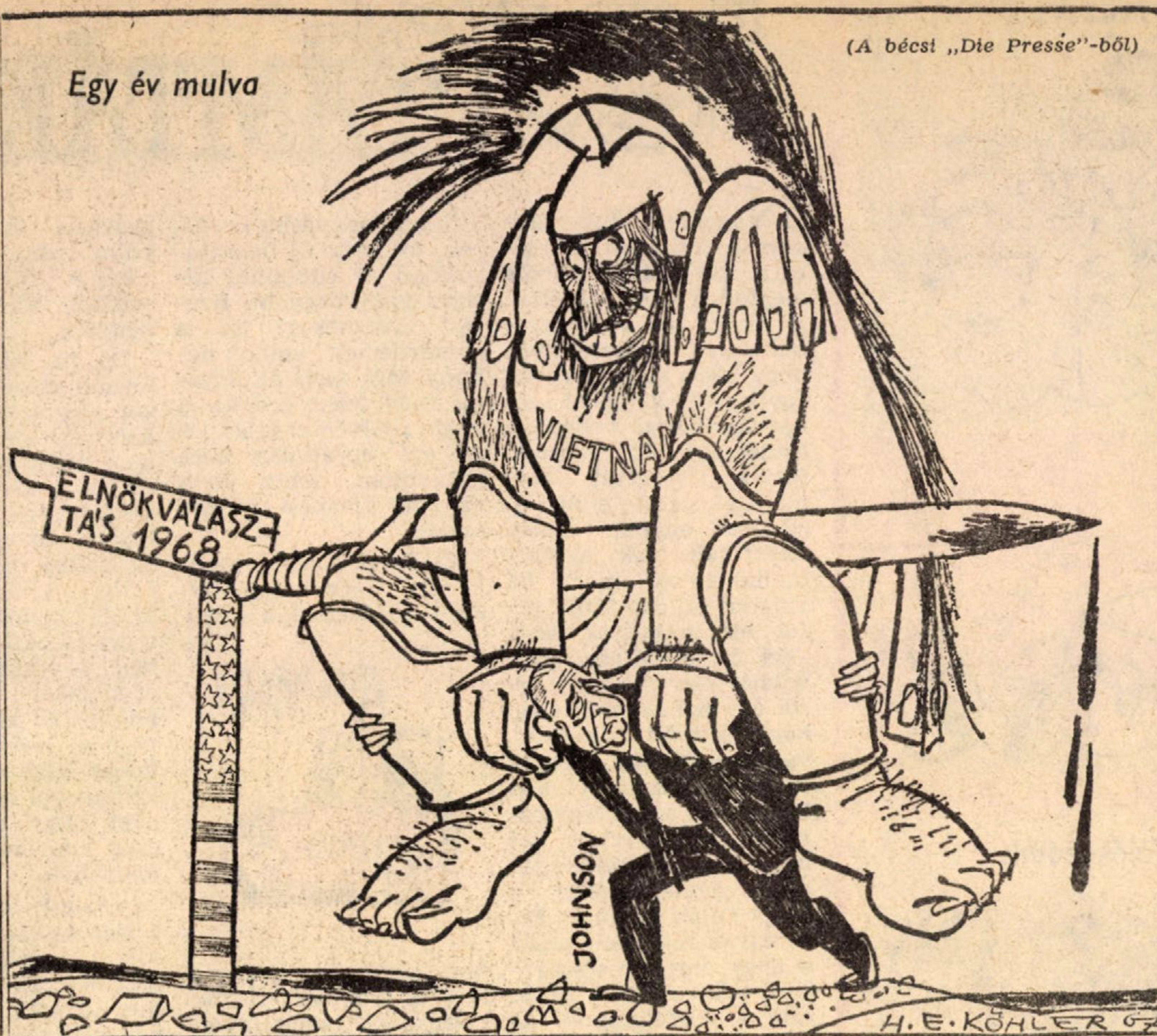
*Három hegyi tó közt, tiszta levegőben
tisztaszívű nép élt itt minden időben.
El sem képzelhető holmi bűn és vétek,
Falun városára büszkék is a svédek.*

*Kísértetet is rejt a bányák homálya,
erről zengett egykor Heine balladája,
de arról nem beszélt, hogy itten a népek
még a városban is mindig falun élnek.*

Szőnyi Zoltán

A szolgáltatások fejlődése

Ezzel a teherrel?

A KEDÉLYEK

Hárman vannak a Kedély fiúk.

Géza a legidősebb. Nagy szemű, sápadt arcú fiú, a haja a homlokába hullik.

Béla a legmagasabb és a legsoványabb köztük, olyan, mint egy partvisnyél. Az orra hegyes és a szája vékony, szinte csak egy lefelé görbülő vonal.

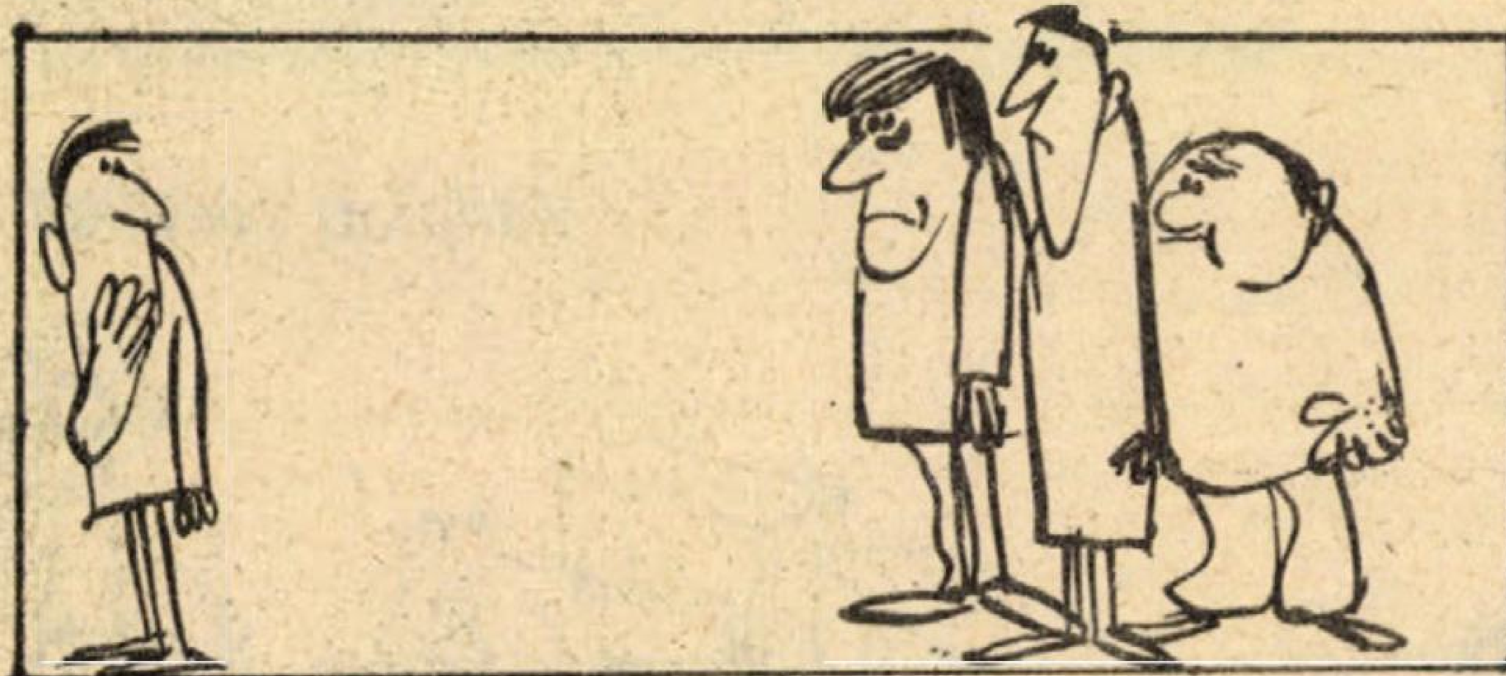
István elüt a testvéreitől. Alacsony és gömbölyű. A feje túlságosan nagy a törzséhez képest, és a bőre piros színű.

Honnan ismerem a Kedély fiúkat? Sehonnan. Csak elképzeltem őket, mindhárman a fantáziám szülöttei. Ennek ellenére mindent tudok róluk. Tudom, hogy Géza nagyon ideges természetű, kiló számra eszi a nyugtatókat, és ha felizgatják, elájul. Béla is ideges. Ha valami nem tetszik neki, vicsorgatni kezdi a fogait, és fel-alá rohangál. István a legingerültebb Kedély fiú, és a legerőszakosabb: bicskát hord a zsebében, és imád verekedni.

Nemrégiben valamilyen közérdekű ügyben felizgattam magam, és felháborodva meséltem el valakinek, hogy mi történt. Az illető szótlanul végighallgatott, aztán így szólt:

— Nagyon kérlek, ne izgasd fel a Kedélyeket!

Az nem érdekelte, hogy

én izgatott vagyok, őt csak a Kedélyek érdekelték, a Kedély fiúk, a Géza, a Béla és az István. Hogy őket ne izgassam fel! Hát nem fantasztikus?!

Abban a pillanatban tisztán láttam őket magam előtt. Géza nyugtatókat szedett, Bélának rángatózni kezdett a feje, és István levegő után kapkodott.

De én nem hagytam magam, és újra elmondtam, hogy mi történt, most már valamivel nyugodtabban, higgadtabban, és megpróbáltam összefüggő mondatokban kifejezni magam.

Sajnos, ismét csak az volt a válasz:

— Lehet, hogy igazad van, de minek felizgatni a Kedélyeket?

Már megint a Kedélyek! A Gézuka, a Béluska és a Pisti!

Lelki szemeim előtt ismét megjelentek a Kedély gyerekek. Gézuka a fejét csóválta, és szemrehányó tekintettel nézett rám, mintha csak azt mondta volna: hát szabad ilyesmit csinálni? Béluska nyugtatókat szedett, és szokása szerint fel-alá rohangált, Pista feje pedig egyre vörösebb lett.

Én azonban nem törődtem velük, hiszen én is izgatott voltam, és elhatároztam: lesz, ami lesz, illetékes helyen szóvá teszem az ügyet.

Illetékes helyen meghallgattak, és azt mondták:

— Jobb, ha nem izgatjuk fel a Kedélyeket...

S újra láttam őket. Géza ájuldozott, Béla a fogait csikorgatta, és István nyitott bicskával hadonászott.

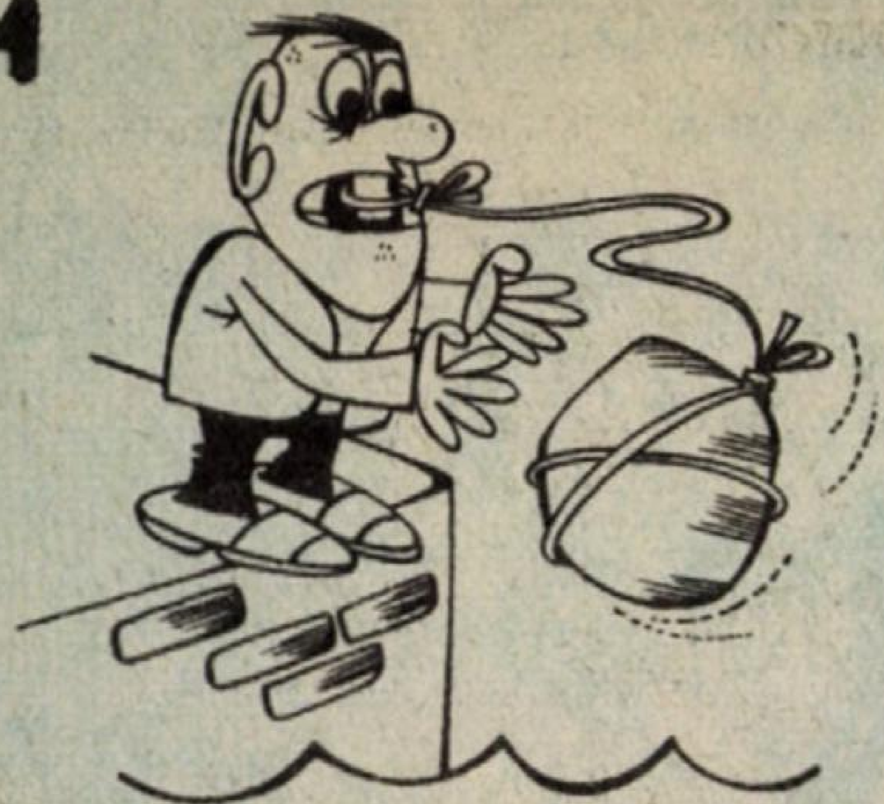
Micsoda család! — mondtam magamban, aztán arra gondoltam, miért mindig csak a Kedélyekkel törődnek? Miért nem törődnek egyszer a Vargákkal, a Nagyokkal, a Kissekkel és a Kovácsokkal?

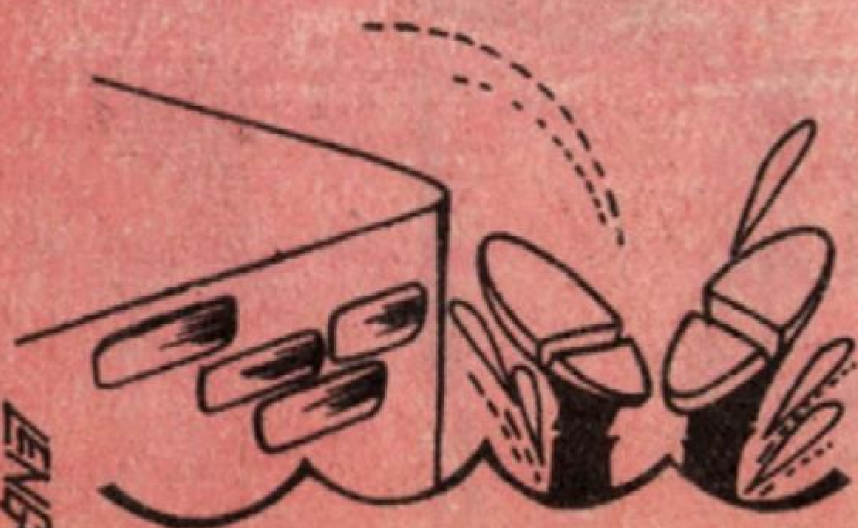
És most gyorsan befejezem ezt a kis írást, mert a Kedély Pisti bicskával jön felém, és nyomában a többi Kedély fiú.

Ajaj. Felizgattam őket.

Mikes György

Makacs fog

Tájékozódás

– Úgy látszik, már nem vagyunk a Bem rakparton.

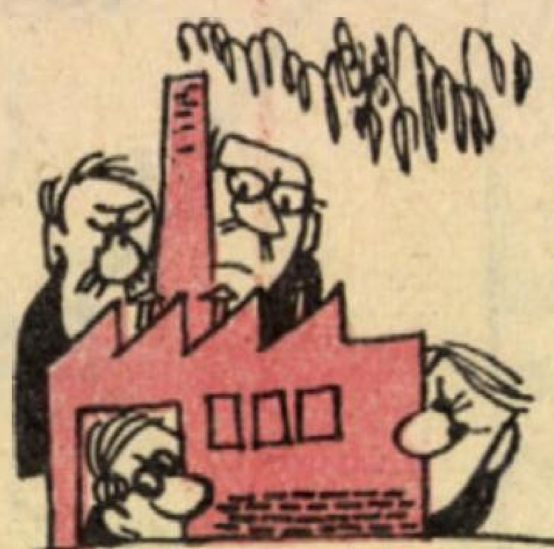

TAMTÁKOK

Naponta több órát szánok lapjaink olvasására. Nemhiába! Mindig megtudok valami újat. A minap is a Népszabadságból tudtam meg, hogy kik a tamtákok. Az egyik nagy gyárban azokat az üzemi vezetőket hívták így, akik marták, fúrták, lejáratták egymást, és szüntelenül intrikáltak egymás ellen. Azért nevezték el őket tamtákoknak, mert ha valamit jól csináltak, arról azt mondták, hogy „Ezt én csinál*tam*". Ha valami nem sikerült, arról úgy emlékeztek meg, hogy „Ezt ők csinál*ták*", vagyis a többiek. Négyen voltak ebben a gyárban tamtákok: a gyáregységvezető, a helyettese, két művezető, és mindegyikük megteremtette a maga külön klikkjét. Erre ugyan már volt példa a nagy magyar éjszakában, tehát nem is hatna rám különösképpen, de az az értesülés már nem múlt el bennem nyomtalanul, hogy — mivel a négy tamták fél évi türelmi idő elteltével sem változtatott a magatartásán, vagyis tovább intrikált egymás ellen — a gyár legfőbb vezetői más-más kisebb üzemekhez helyezték őket.

Arról viszont nem tudtam bővebben tájékozódni a szóban forgó cikkből, hogy a tamtákok az új üzemekben milyen beosztásba kerültek, és hogy új beosztásukban az eddiginél kisebb vagy nagyobb fizetést élveznek-e? Ez is megérdemelt volna néhány sort, mert az ilyesmi mód felett érdekli a nagy nyilvánosságot. De én ezt egyáltalán nem hiányolom, mert nem vagyok kíváncsi természetű.

Én inkább azon elmélkedem, hogy vajon bölcsen intézkedtek-e a szóban forgó nagy gyár vezetői a tamtákok széthelyezésével? Eddig ugyanis a négy tamták lokalizáltan, egy helyen fúrt, faragott, bomlasztott, és létrehozta az ellentéteket szító, a termelést hátráltató klikkeket. Most négy üzemben tehetik ugyanezt.

Ha még tovább elmélkedem, akkor arra a következtetésre jutok, hogy még sincs teljesen igazam. Ha ugyanis a gyár vezetői a négy tamtákot nem helyezték volna négyfelé, akkor a nagy gyárban továbbra sem szűnt volna meg az intrika, a fúrás, faragás, satöbbi kártokozó tevékenység.

De ha még ennél is tovább elmélkedem, akkor mégiscsak az a gondolat érlelődik meg bennem, hogy a gyár vezetői elhamarkodott intézkedéssel helyezték négyfelé a négy tamtákot. Szerintem ugyanis együtt kellett volna őket tartani, és melléjük gyűjteni a gyárakban, az üzemekben, a vállalatoknál, az országban mindenütt fellelhető klikkeket szervező és intrikáló tamtákokat. Vagyis egy helyre kellett volna tömöríteni őket, hogy máshol még csak hírmondójuk se maradjon.

A nagy gyár vezetői óriási mulasztást követtek el, hogy nem így cselekedtek. Ez felelt volna meg leginkább a magyar népgazdaság érdekeinek. Ha ugyanis ezek a tamtákok mind össze lennének tömörítve, akkor éppenséggel jól jönne, hogy elkezdik a fúrást, a faragást és az áskálódást egymás ellen, s ennek következtében előbb-utóbb elfogynak az utolsó tamtákok is.

És milyen szép lenne a mi szép országunk tamtákok nélkül.

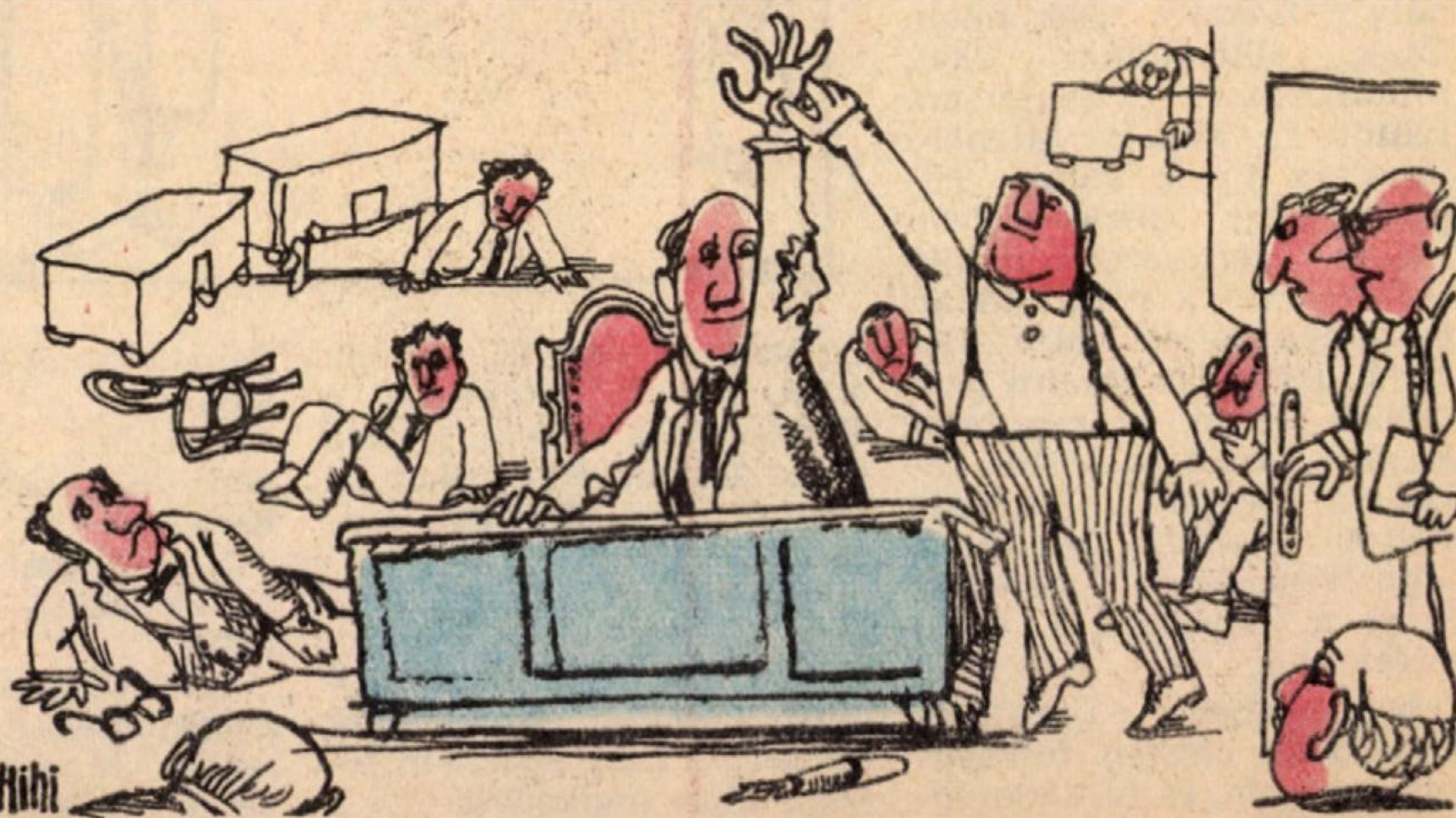
Földes György

Plasztikai sebészeten

– Az igazgatói kinevezésemhez egy ilyen tekintélyes arcot szeretnék.

Vállalati könyöklő bajnokság

LUDAS MATYI

EMLÉKKÖNYVÉBE

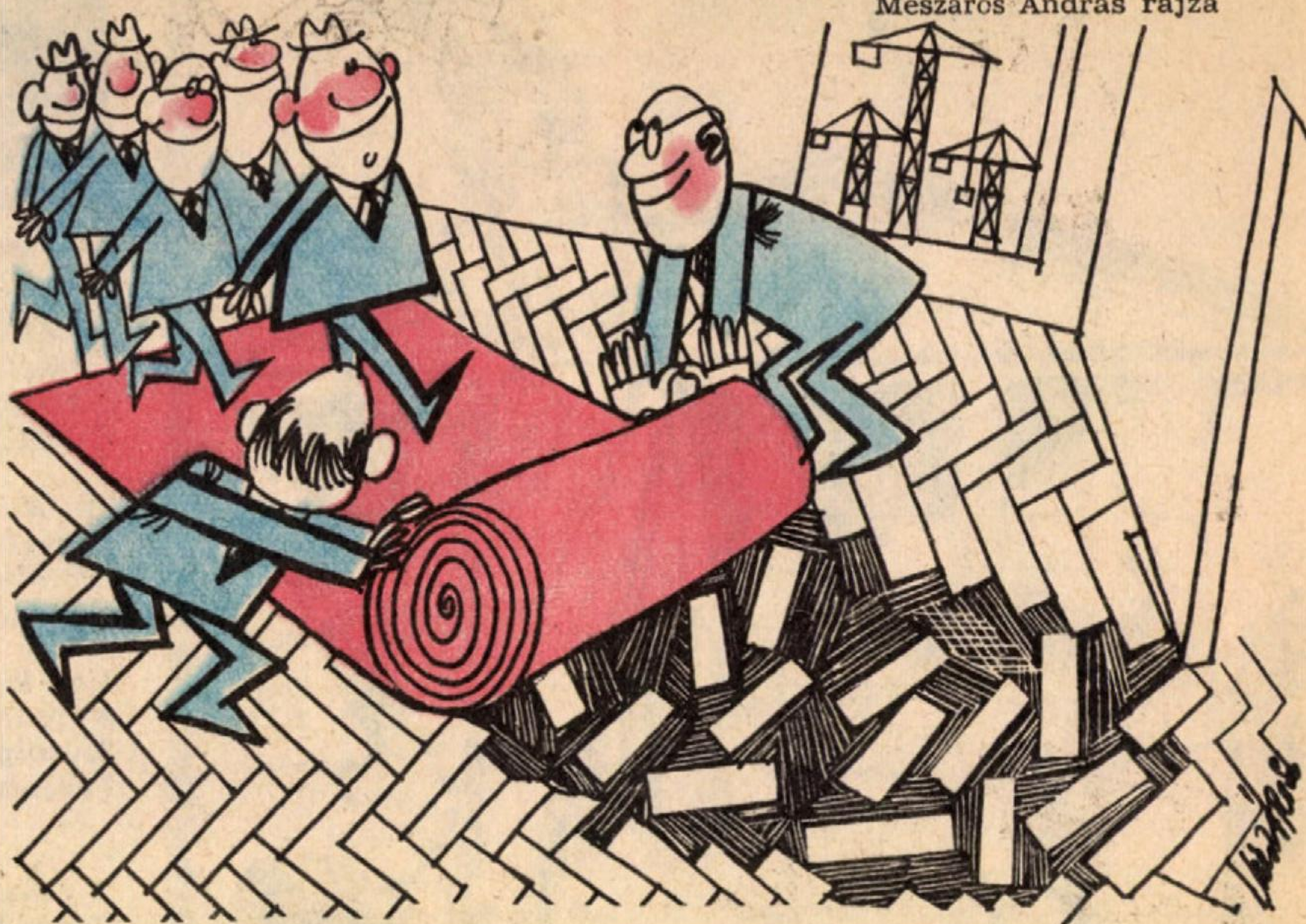

1958-ban még a rádiónál dolgoztam, amikor arra kértek, hogy segítsem ki a televíziót, mert három amerikai atlétával kellene riportot csinálni a Népstadionban, a magyar–amerikai atlétikai viadal alkalmából. Lámpalázzal indultam a stadionba, hiszen ez volt az első tévé-szereplésem. Először Rafer Johnsonnal kellett beszélnem, a 198 centiméter magas, tízpróba világbajnokkal, aki két évvel később az olimpiai bajnokságot is megnyerte. Amikor a salakpályán Rafer Johnson elé álltam és bekonferáltam az interjút, az operatőr abbahagyta a felvételt, odajött hozzánk, és kijelentette, hogy képtelenség felvételt készíteni, hiszen a néger atléta 36 centiméterrel magasabb nálam. Egy pillanatig tanácstalanul álltam Johnson mellett, aztán észrevettem, hogy mögöttem, a díszpáholyban, zsámolyokon áll néhány vendég. Elkértem egy zsámolyt, és közöltem a tévé nézőivel, hogy nem történt csoda, nem nőttem meg, csak zsámolyra álltam. Ezután ugyancsak zsámolyon állva beszéltem a másik két hórihorgas atlétával is. Persze nagyon drukkoltam, hogy jó lesz-e első tévészereplésem, ezért megkértem az operatőrt, hogy mutassa meg a filmet, mert abban az esetben, ha valami hibát követtem volna el, még egyszer beszélni óhajtottam az atlétákkal. Az operatőr csodálkozva nézett rám: „Megbolondultál? Hiszen ez egyenes adás volt!"

Vitray Tamás

Ünnepélyes átadás

Mészáros András rajza

Gond

– Egy óra múlva itt a király, és még egy vacak kis favicc sem jutott eszembe!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT MEGJEGYZÉS

SZÁMLA

Beültem a minap az Astoriába, s míg partneremre vártam, megittam egy feketét. Aztán később, már kettesben, még két feketét fogyasztottunk, megettünk egy-egy gesztenyepürét is, és még egy pohár szódát is rendeltünk a tetejébe. E szerény dorbézolás mindössze 26 forint 40 fillérbe kóstált, ahogy az a számlákból kiderült. Számlákból, igen, merthogy négyet is adtak belőle. És nem ám holmi sajtpapírokat! Komoly, tekintélyes, előnyomott, 20×12 centiméteres, sorszámmal, dátummal, két aláírással ellátott számlákat kaptunk. Legjobban az tetszett, amelyiken az egy pohár szóda szerepelt, 40 filléres végösszeggel. Ezt el is tettem emlékül.

Nadehát: időnk is van, pénzünk is van, papírunk is van – miért ne adminisztráljunk?!

INTERURBÁN

November 15-én reggel 9 óra 15 perckor közöltem a 01-es útján a Magyar Postával, hogy távbeszélgetést kívánok folytatni a váci tanács titkárával. Ezt a szerény kívánságomat a posta csekély 4 óra 36 perces várakozás után teljesítette is, pontban 13 óra 51 perckor kapcsolta a váci tanácsot.

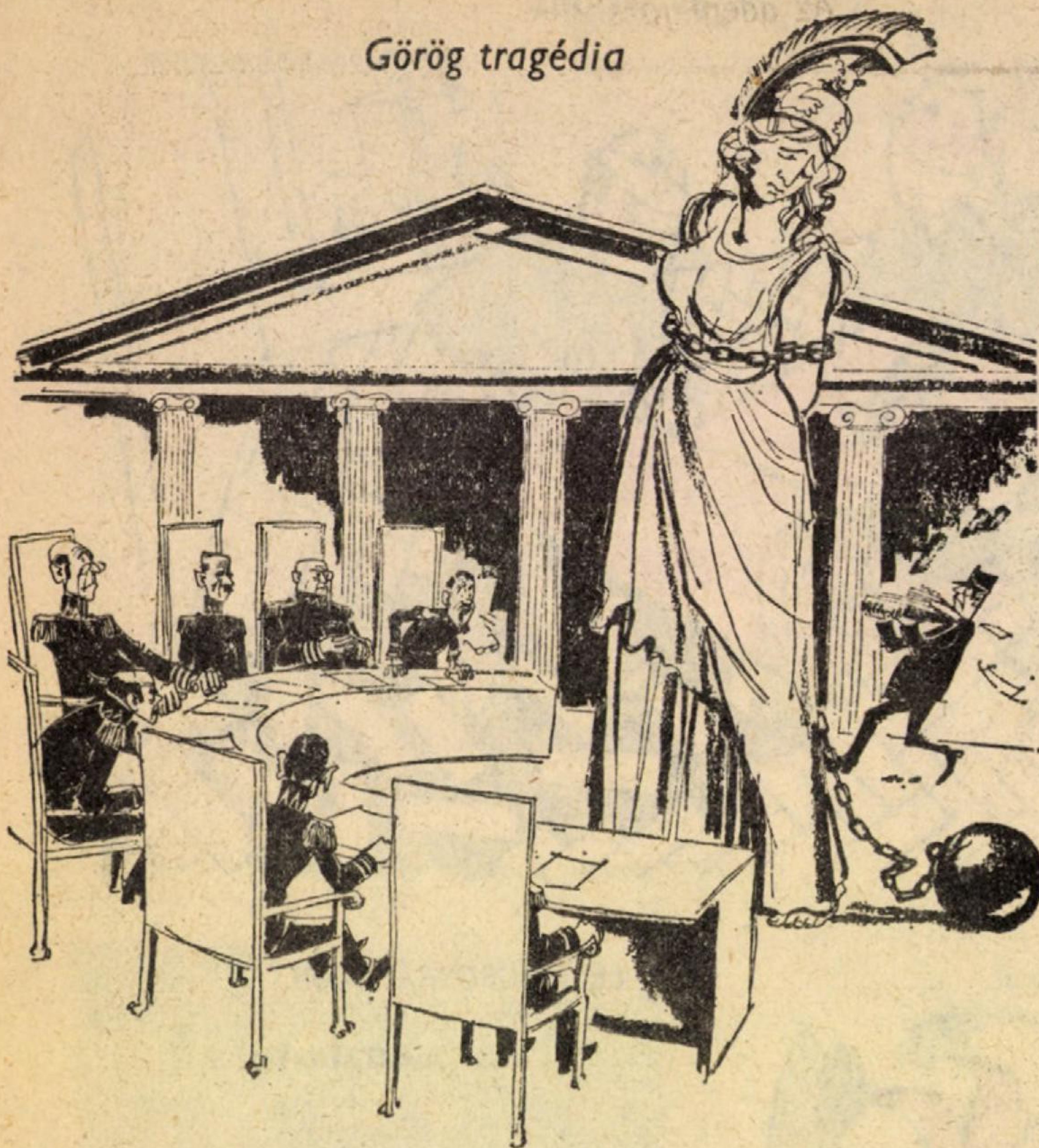
Kommentár helyett csak annyit: ha én 10 óra 05 perckor vonatra ültem volna a Nyugatiban, 11 óra 12 perckor Vácott lettem volna. Egy óra alatt elintéztem volna az ügyemet, a 12 óra 15-kor induló vonattal fordulhattam volna vissza, s 13 óra 22-kor ismét partot érhettem volna a Nyugatiban. Az egész művelet 3 óra 17 percet vett volna igénybe. És ezek után szidja még valaki nekem a MÁV-ot!

(r. b.)

Kupamérkőzés

Görög tragédia

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

AZ ÁTLAGEMBER

Az átlagember ezerféle tégla,
Összehangolva acélos kemény,
Az átlagember együtt már nem átlag,
Túlsúly, erő, ígéret és remény.

Az átlagember ott törjön magasra,
Hova az élet állította őt,
Ott álmodozza, tervezze a jobbat,
Ott építse a boldogabb jövőt.

Van közöttük, ki nem tudja, hogy átlag,
Nem érzi és ezért mindent kibír,
Mosolyt, kritikát, gúnyos kézlegyintést:
Tárcákat, verset és drámákat ír.

Nem látja azt, hogy csak hivatlan vendég
A múzsáknál a Parnasszus hegyen,
Pedig jobb volna — ha már irodalmár —,
Ne író, hanem olvasó legyen.

Berend Ferenc

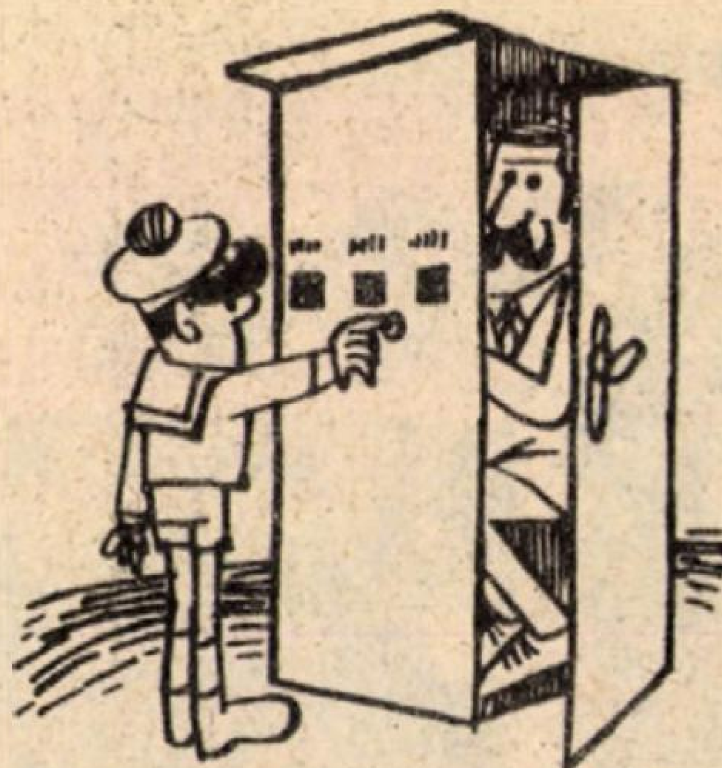

AUTOMATA

Sehogyan sem akart jönni az autóbusz, türelmetlen voltam, gondoltam, eszem addig egy kis csokoládét. Az automata ott volt kéznél, néhány lépésnyire a megállótól; előkapartam két darab kétforintost, és kiszemelvén az óhajtott árufféleséget, az érméket a megfelelő nyíláson bedobtam. Ezek után az utasítást híven követve, szelíden meghúztam az illetékes fogantyút, s a másik kezemmel kihúztam a kis fémfiókot. Megelégedéssel konstatáltam, hogy nem üres: két darab kétforintos fekszik benne. Mivelhogy az autóbusz még mindig váratott magára, újra bedobtam az érmét ugyanazon a nyíláson. Az eredmény ugyanaz volt. A sikertől mámorosan most egy másik édességet szemeltem ki, s az ahhoz tartozó lyukon dobtam be szerény forgótőkémet. Kihúztam a fiókot, s megtaláltam benne a két pénzdarabot. Igen ám — tűnődtem el —, de azonos-e vajon a két érme azzal, amit bedobtam? Másként feszegetve a kérdést: az *én* négy forintomat kaptam-e vissza, vagy *másik* négy forintot talán? A kérdés látszólag fölösleges, mégsem az. Mert én, a tisztességes fogyasztó, valóban két darab kétforintost dobtam be, de — mint tudjuk — vannak tisztességtelen fogyasztók is, akik értéktelen vackokkal fejik meg a jóhiszemű automatákat. Ha én *másik* négy forintot kaptam, akkor két megfelelő súlyú gombért is négy forintot ad a masina, s akkor a becstelenség — mint már oly sokszor a történelem folyamán — haszonnal jár. Hogy végére járjak a kérdésnek, a körmömmel megkarcoltam az egyik kétforintost, és párjával együtt ismét bedobtam. A kihúzott fiókban a saját, megkarcolt kétforintosom feküdt a társával. Most már nem lehetett kétségem afelől, hogy a tökéletes automata fel van találva, hogy az én cukorkaautomatám, melyet remélhetőleg mihamarább rendszeresíteni fognak az egész ország területén, szóval, hogy ez az automata a nálunk lehetséges legjobb automata, mert teljesíti a döntő két feltételt: 1. működik és 2. megfelelő ellenértéket szolgáltat ki.

Mintegy fél évszázados fejlődés után jutottunk el a fényes eredményhez. Hatnyolcéves fiúcska voltam, amidőn először találkoztam ezzel a boszorkányos masinával. A Városligeti Fasor (most Gorkij-fasor, a két világháború között Vilma királynő útja) végén állott az első ilyen alkotmány,

mely — ha jól emlékszem — egy krajcárért medvecukrot, Stollwerket adott. Ez az automata természetesen magántulajdon volt, és a tulajdonos személyes közreműködésével fungált. Az illető — köpcös, kackiás bajszú férfiú — bent ült a bódéban, és saját kezűleg dugta ki az árut, természetesen mindig azon a lyukon, amelyen a krajcárt bedobták volt. A kisöreg nappal, az üzleti órák alatt nem volt látható, de akinek volt türelme kivárni az alkonyatot — s nekem már akkor is volt —, az megleshette, mint bújik ki a szekrényből, csukja össze s lakatolja le a kirakat fatábláit, s baktat el a Damjanich utca irányában, egy kis bőrtáskában lóbálva a napi lózungot.

Várakozva az autóbuszra, arra gondoltam: íme, megadatott nekem, hogy láthattam volt a pesti automaták ősét egykor, s megismerhettem a legfejlettebb típusát is, éppen az imént. Visszaemlékeztem arra a régire, kezdetlegesre, az egyszerű fabódéra, s önkéntelenül elmosolyodtam azon a primitív módszeren, mellyel a fogyasztót a kívánt árucikkel kiszolgálta. Aztán a kortárs büszke tekintetével cirógattam végig a modern, tetőtől talpig korszerű, törhetetlen üvegből és csillogó fémből épített ördöngös szerkezetet, mely ma már minden emberi energia kiküszöbölésével működik, s adja vissza a pénzt, és nem is akármilyent, hanem pontosan ugyanazt, amit bedobtál.

Tabi László

Az írónak most megjelent „Tücsök és bogár" c. kötetéből. (Szépirodalmi)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZABÁLY, AZ SZABÁLY — MÉG AZ ÓVODÁBAN IS?

Kilencre járok munkába, s előtte még bokros ház körüli teendőimet is el kell végeznem, kislányomat tehát többnyire csak negyed 9, fél 9 tájban tudom elvinni az óvodába, az „előírásos" 8 óra helyett. A minap is így, „megkésve" érkeztünk, és amikor be akartam vinni gyermekemet a terembe, a vezető óvónő nem engedte, mondván, hogy odabenn már folyik a „foglalkozás", azt nem szabad zavarni, csak szünetben lehet bemenni.

Tisztára úgy, mint a moziban!

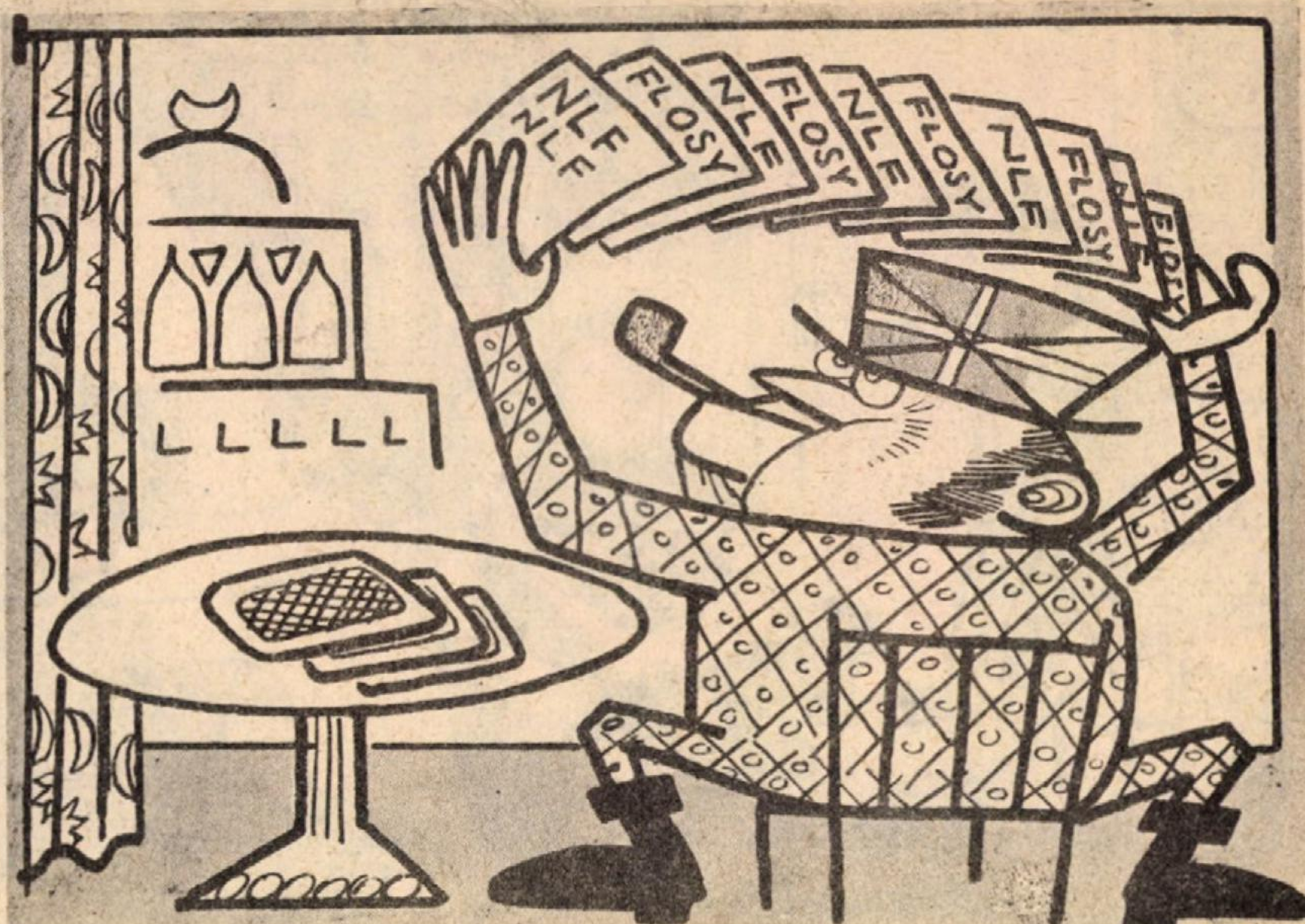
Amikor tiltakoztam ez ellen, fensőbbségesen kijelentette: ez a házi szabály!

S emiatt az én kislányomnak minden reggel a hűvös folyosón kellene ácsorogni?! Ne haragudjanak, de én ilyen szabályt nem tudok tiszteletben tartani!

Feith Tiborné postaellenőr
Vecsés

Az adeni játszma

Fülöp György rajza

– Na, ezt a paklit jól megkevertem!

Lakodalom van a mi utcánkban...

A lakodalom nem hét országra szóló. Csak amolyan közepes lagzi. Amire éppen csak azt lehet mondani: egyszerű kis menyegző. Az igazi legalább négyszáz személyes. Ide csak százötvenen voltunk hivatalosak. Nem messze zajlott le fővárosunktól, csupán százharminc kilométerecskére tőle.

Kétszáz csirkének, tyúknak, húsz kövér kacsának, négy birkának került kés a torkára. Négy üstben rotyogott, zubogott, sercegett, sistergett a birkapaprikás, a tyúkhúsleves, a hús „rizskásával", a zsírban piruló kacsa. E mennyiséget még meg kellett pótolni tíz-tizenkét kilónyi sült oldalassal, töltöttkáposztával. Megadták a módját: minden töltelék úszott a zsírban.

Aztán gyűltek a torták – senki sem akart szégyenben maradni – egyiken vajas masszából mintázott páva, a másikon szárnyas angyal (majdhogy egyenest fel nem repült az égbe), a harmadikon nyíló rózsaszál, aztán egy igazi törpe. Egyszóval megelevenedett majdnem minden lelket gyönyörködtető példány, szakasztott olyanok, mintha a Corvin vitrinjéből szedték volna ki őket.

A bor nem ömlött, hanem folyt. Forralva és hidegen, illatozott a saját készítésű törkölypálinka, de a kényes gyomrú fehérnépnek még meggyet és diólikőrt is szervíroztak. Igaz, ami igaz, szégyen volna hiányt szenvedni italban egy bortermelő vidéken. Meg aztán az örömszülők nem utolsó szőlősgazdák a faluban.

Az ünnepség fénypontja, az ifjú pár elragadóan szép volt. Nem maradt szem szárazon, ha rájuk tekintett. Nyugdíj előtt álló gépkocsivezetőnk már látott egyet-mást életében. Mégis, mikor megpillantotta a menyasszony ruháját, így kiáltott fel: „Legalább két és fél ezres!" Földig érő fehér brokát, a szoknya krinolinszerű raffolásokkal. A kislány hattyú nyaka, formás karja vakítóan villant ki a valódi csipke alól. Hiába takarta tüllfátyol a fejecskéjét, még az avatatlan is nyomban meggyőződhetett: nincs az a Váci utcai fodrász, aki ennél különb konytkölteményt tud remekelni.

Mikor mindez ilyen szépen kialakult, elindult a násznép az esküvőre. Elöl a szalagos, bokrétás vőfélyek, zsebükben egy-egy flaska borral, aztán a zenekar. Két harmonikás meg egy dudás. A főzenész – töpörödött kis emberke – félretaposott sarkú cipőben. Madzaggal akasztotta hátára a zeneszerszámot, de ez nem jelent semmit: húzni – azt jól tudta. Volt az ő repertoárjában nyilas induló, meg Kodelkáné, mi van a kosárban, meg Juhász legény, szegény juhász legény. Egyszóval elég változatos, színes számok.

Előbb a „törvényes" esküvő zajlott le, aztán a templomi. Az anyakönyvvezető szépen, röviden elintézte, de az aranyszájú pap aztán kitett magáért. Kár, hogy kevesen figyeltek rá. Hiába, a zsebekben lapuló flaskák megtették a magukét. Pedig az egyházfi szép, barokk csokorba szedve, mondta, mondta az ifjú párnak, hogy maradjanak együtt az élet göröngyös útjain jóban, rosszban, mert ha majdan utódaik születnek, és Isten ne adja, elválnának, a gyerekek olyanokká lesznek, mint a fészekből kiesett gyönge, tehetetlen, szárnyaszegett fiókák.

De mindhiába hangzott a szózat. A szemek a semmibe révedtek, a fejek kókadoztak, s az ünneplő közönség csak akkor rezzent fel, amikor fölzengett az orgonaszó, s az egyetlen, éltes hölgyből álló „énekkar" énekelni kezdett.

Hanem ahogy kitódultak az isten házából, ismét előkerültek a borosüvegek, s a zenekar rázendített a „Tenyeremen hordom" című dalra. Még a legvénebbek is ropták a táncot, a főutcán végestelen-végig.

A lakodalmas házban már terítve volt, a vendégek ettek, aztán ittak, aztán megint ettek, aztán megint ittak. Egynémely atyafiról – kinek orcája majd kicsattant a pirosságtól – azt gondolta volna az ember, hogy most már nem húzza sokáig.

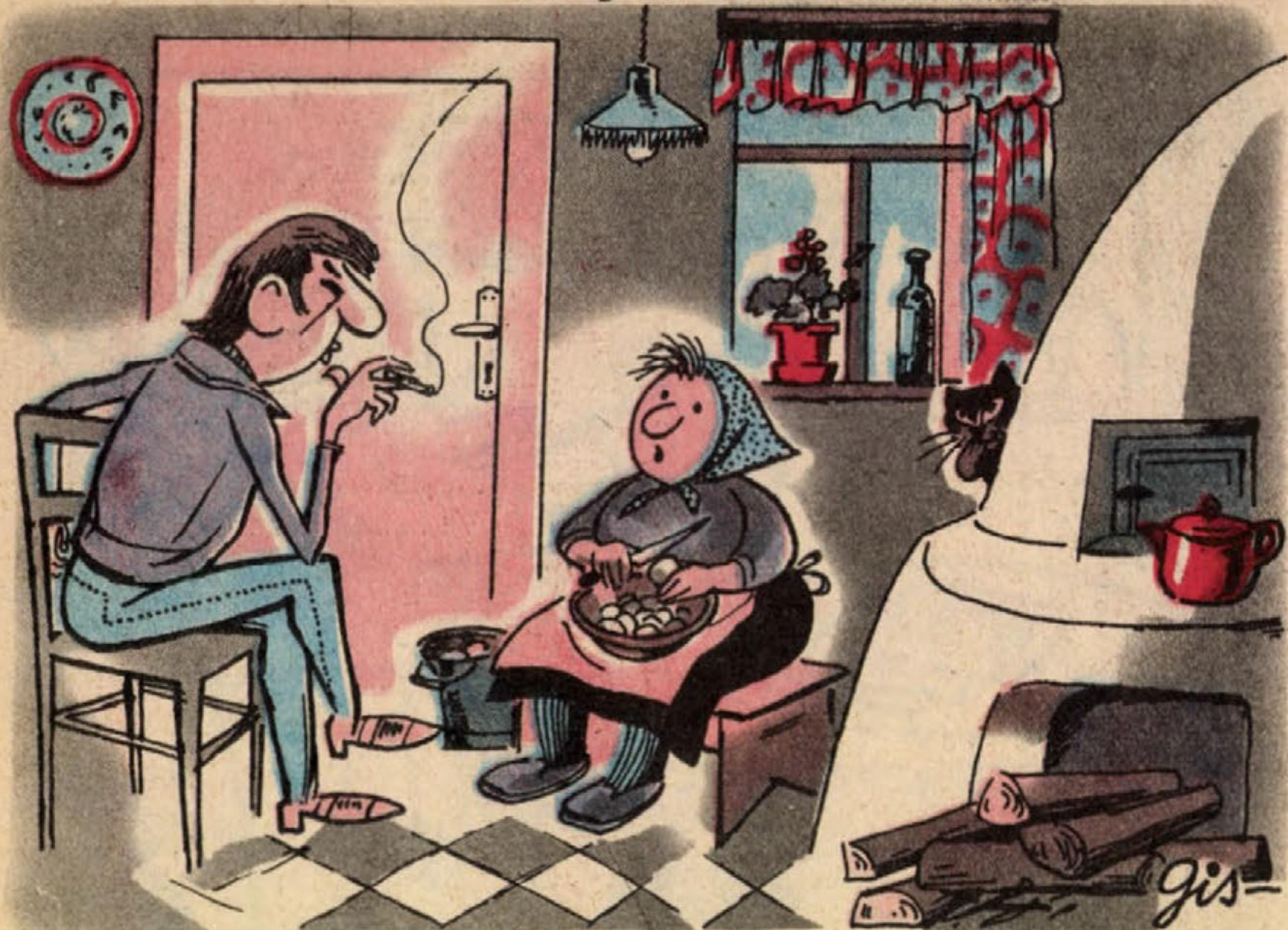
Ismét megszólalt a harmonika meg a duda, de leintették a zenészeket: hagyják a Kodelkánét a csodába, mert az ilyen újfajta nóták senkinek sem kellenek. Ebben van valami igazság, mert mégis szebben hangzik, hogy Beszegődtem Tarnócára bojtárnak, meg hogy „Dúr" a disznó, „dúr" a határszélen. Egészen felvidultam: íme a bizonyság, hiába akarják erőnek erejével elrontani az emberek ízlését.

Józanságról hajnal felé már szó sem volt. A tréfák szövegét a finnyásabb olvasók miatt nem írhatom ide. Egyet azonban észrevettem: a falon az aranyozott keretbe rámázott, szendén mosolygó Szűz időnként elpirult. Nem ok nélkül.

Németi Irén

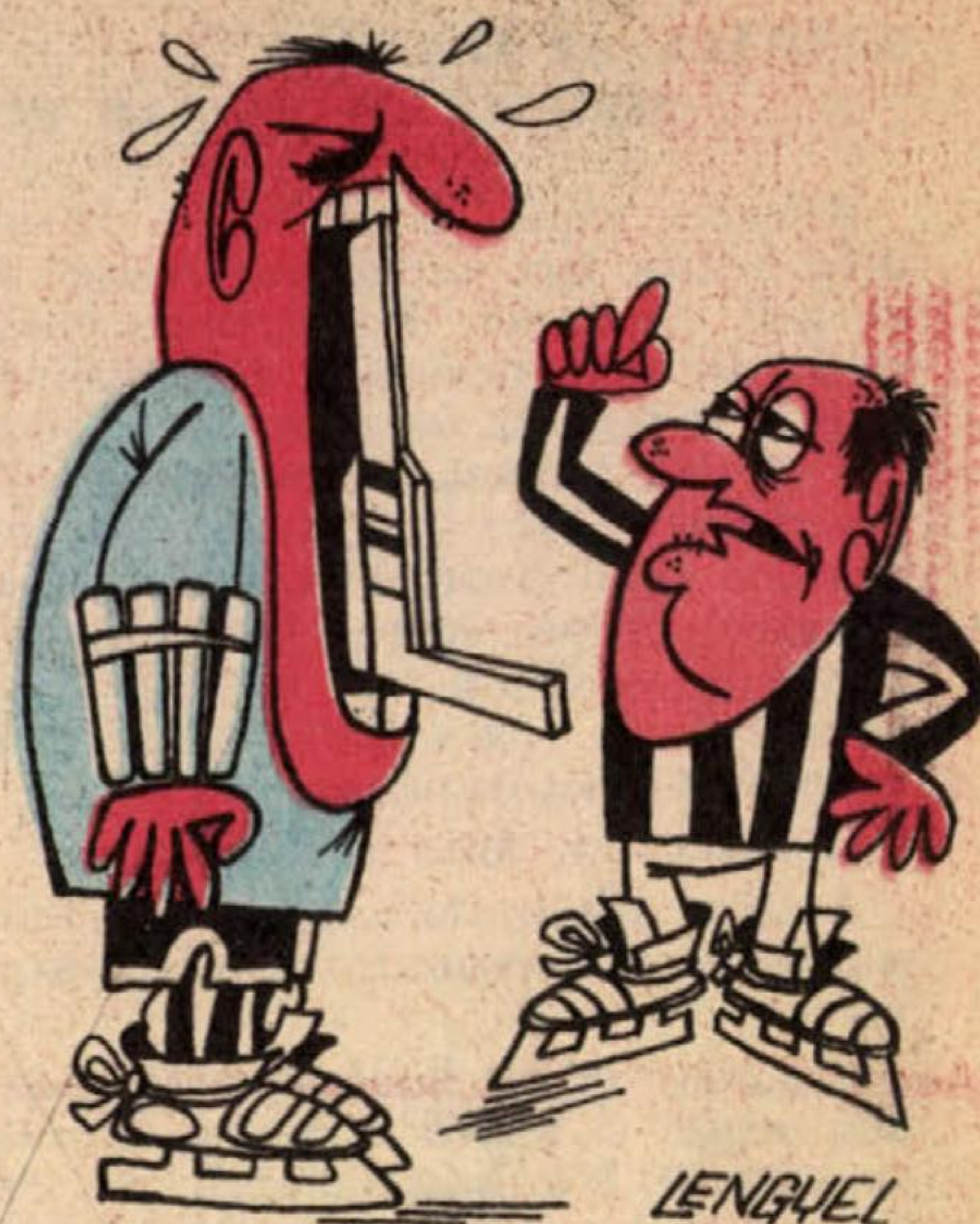
Látogatóban

Szegő Gizi rajza

– Aztán hadd hallom, édes fiam, kiféle-miféle az a lány, akitől elválsz?

Határozott játékvezető

– Figyelmeztettem, hogy ne reklamáljon állandóan ...

Férfikozmetika

– Megint összetévesztetted, fiam, a spenótot az uborkapakolással.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács megismerkedik az utcán egy kis nővel, és előkelő gesztussal meginvitálja a kicsikét egy budai vendéglőbe.

— Mondja, drágám — fordul hirtelen a nőhöz —, tudja maga, mi a különbség a taxi és a villamos között?

— Nem — feleli csodálkozva a nő.

— Na, akkor villamoson megyünk — mondja Kovács.

*

Az agglegény Kerekesnek azt mondja valaki:

— Tudok önnek egy nőt, négyszobás lakása van.

— Na igen — mondja Kerekes —, de szép a nő?

— Ugyan, mit törődik vele? Egy négyszobás lakásban nem is kell, hogy találkozzanak.

*

A tanító azt magyarázza az iskolában, hogy a gyengéket támogatni kell, mert akit nem támogatnak, az elbukik.

Pistike felteszi két ujját, mire a tanító megkérdi tőle, hogy mit akar?

— Csak azt akartam mondani, tanító úr, kérem, hogy az én nővéremmel épp megfordítva történt.

— Megfordítva? Hogyhogy?

— Addig támogatták, míg el nem bukott.

Közeledik a tél

– Na, megint járhatunk értekezletekre.

Unalom a kőkorszakban

– Csak már valaki kitalálná a focit!

HOGYAN LEHET NAGY PÉNZT KERESNI?

Jó üzlet volt megnyitni a várat . . .

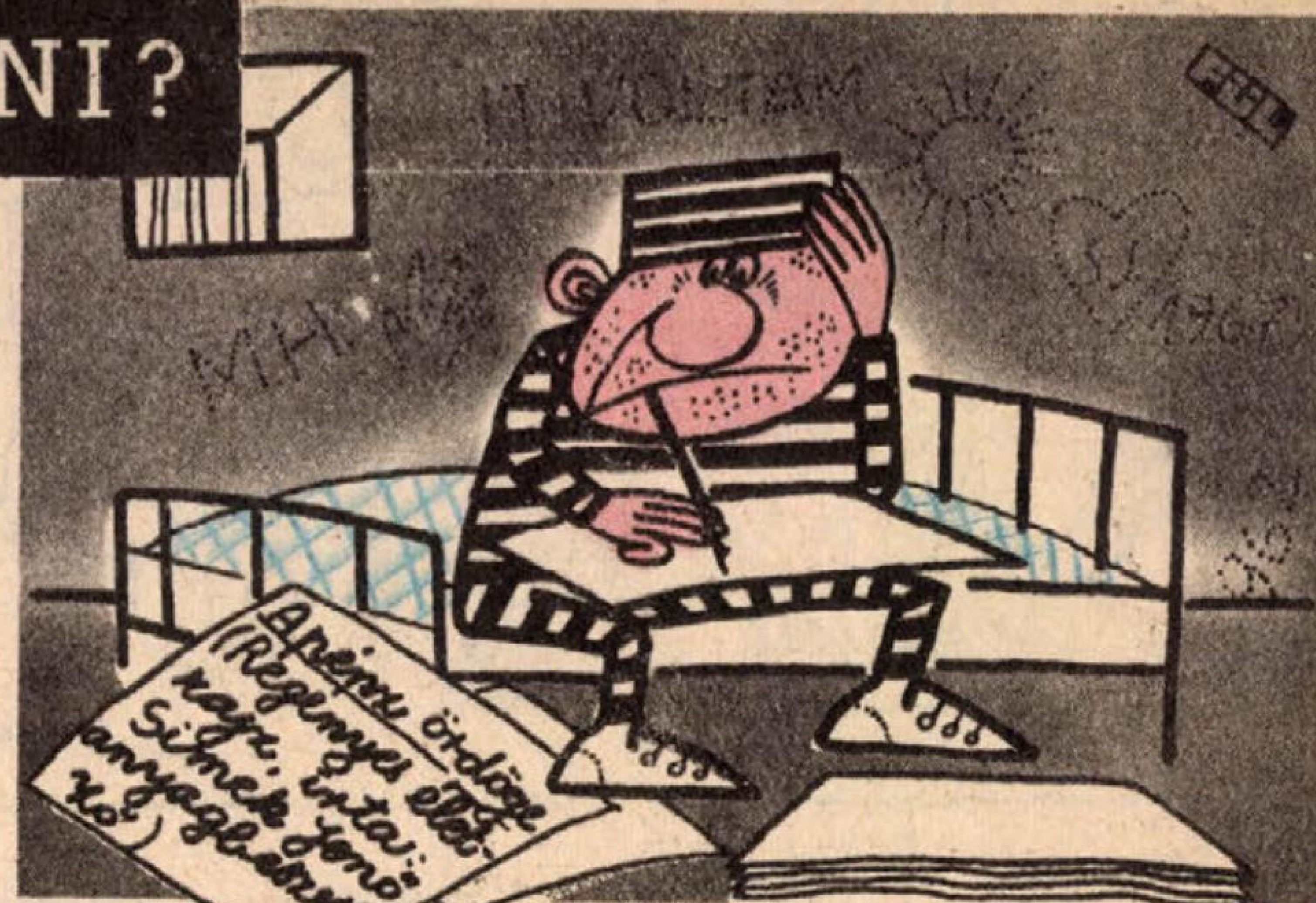
Még jobb üzlet a lángossütés . . .

De a legjobb üzlet lenne a lángossütés a várban . . .

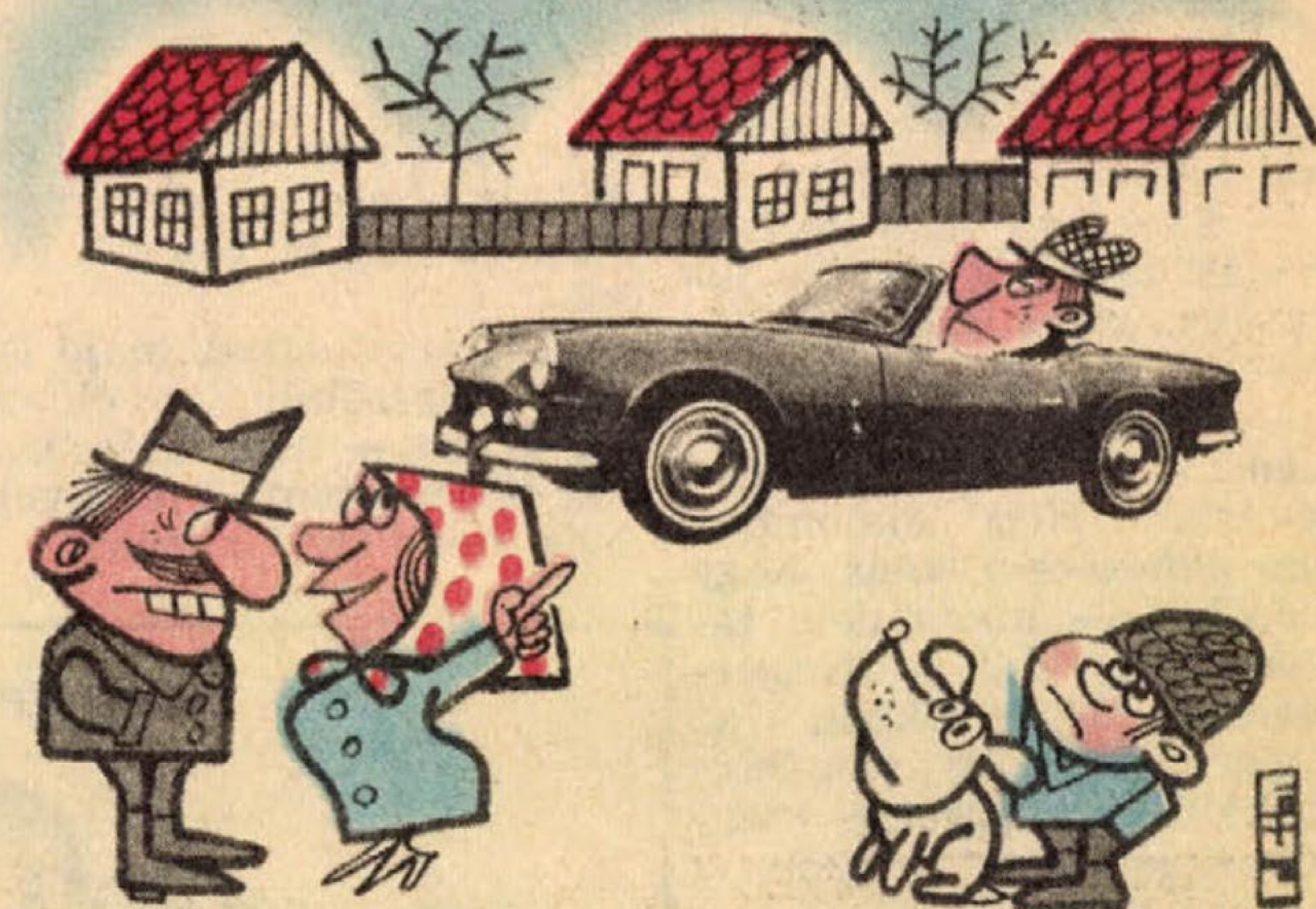
Sajdik Ferenc rajzai

MEMOÁR-IRODALOM

– Egész nap töprengek, de nem jövök rá, hogyan is lehetne többet keresni! . . .

– Ez egy ügyes ember. Falun hízókat tartott, most meg Pesten albérlőket tart.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

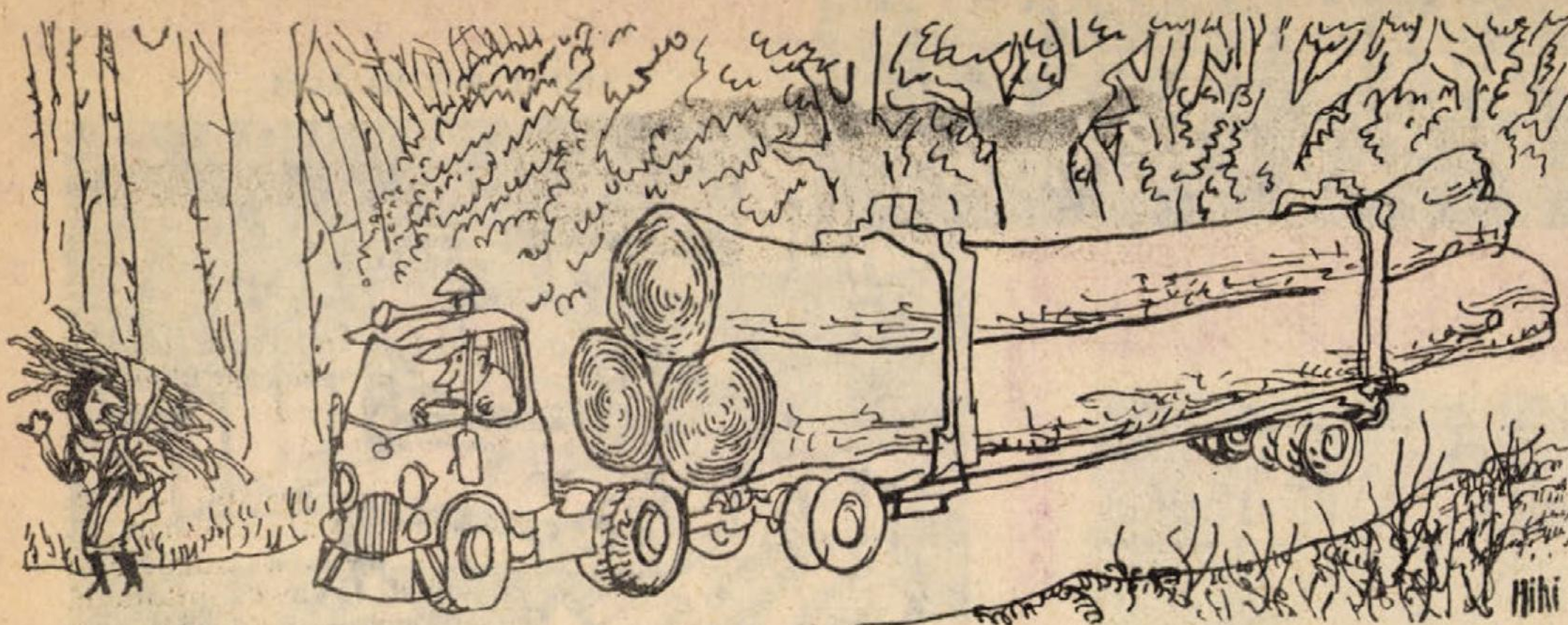
SÖTÉT DOLGOK

A X. kerületi Kőér utcába tavaly augusztusban vezették be a közvilágítást. Imponáló gyorsasággal állították fel a betonoszlopokat, és modern ostornyeles lámpákat szereltek rájuk. Az egész nagyon mutatós. De csak nappal — éjjel ugyanis teljesen sötétek. Mert az áramot azóta sem kapcsolták be. Lehet, hogy erre már nem futotta a költségvetésből?

Jakab Mihály
Bp. X., Kőér u. 2/d

Két évvel ezelőtt új villanyvezetéket építettek Egerben, a Szépasszonyvölgyben. Két oszlopra akkor nem jutott lámpa. Az Észak-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat azóta már többször megígérte, hogy felszereli a két hiányzó lámpát. Legutóbb azonban már ígéretet sem kaptunk, azt mondták, hogy talán még ebben az évben sem tudják felszerelni a lámpákat, mert nincs foglalat. Valóban olyan leküzdhetetlen akadályba ütközik manapság két közvilágítási lámpa felszerelése? Vagy valami más húzódik meg az ügy mögött? Esetleg — egy kis nemtörődömség?

Sipos Károly tanácstag
Eger

Autóstop

Hegedűs István rajza

Hajsza a borítékért

Egyik délután minden előzetes bejelentés nélkül felugrottam hajdani iskolatársam, Zabhegyi Ottó Sziget utcai lakására. Ottó nyolcéves kislánya, Pötyike nyitott ajtót:

— Kezicsókolom! Halkan tessék bejönni, nehogy megzavarjuk anyukát...

Azt hittem, hogy Zabhegyiné talán alszik, de legnagyobb meglepetésemre egy rövidhullámú adóvevő készülék előtt ült, és épp siffrírozott szöveget mondott be a mikrofonba:

— Itt Maca! Itt Maca! Bé hét, gé kettő. Megismétlem: bé hét, gé kettő. Vétel.

Ezután megcsavart egy gombot, mire a masinából ismerős női hang szólalt meg:

— Itt özvegy Sefcsikné! Itt özvegy Sefcsikné! Bé hét, gé hat. Megismétlem: bé hét, gé hat. Kész. Vége.

Zabhegyiné lezárta a készüléket, és kedves mosolylyal hozzám fordult:

— Ezer éve nem láttam magát! Csakhogy eszébe jutottunk. Nem iszik egy kávét?

— De i-i-igen, azaz ne-e-e-em... — mondtam kissé zavartan. Hisz' álmomban sem gondoltam volna, hogy Ottóékat — mióta nem találkoztam velük — beszervezték hírszerzőknek az imperialisták. Nyilván leolvashatta arcomról a megdöbbenést, mert rögtön a tárgyra tért:

— Ugye csodálkozik ezen a sok izén?! Hát bizony nem volt valami könnyű dolog beszerezni őket, de kénytelenek voltunk, amióta szegény férjem rossz társaságba keveredett...

— Intelligence Service? CIA? Gehlen-szervezet? — kérdeztem.

Maca harsányan felkacagott:

— Hová gondol, maga gyerek?! Ottó a vállalatánál keveredett rossz társaságba. Rászoktatták az ivásra. Minden fizetéskor elmegy a cimboráival... Hát nekem ebből elegem van! De megbocsát, hív a kötelesség...

Azzal a rövidhullámú adóvevőhöz lépett, és a keresőgombbal vadászni kezdett az éterben. Amikor a forgóantenna segítségével sikerült felfedeznie a kívánt állomás meglehetősen halk jelzéseit, berajzolta az adó irányát a rádió előtt levő betájolt Budapest-térképbe, majd szájához emelte a mikrofont:

— Itt özvegy Sefcsikné! Itt özvegy Sefcsikné! Bé nyolc, há öt. Megismétlem: bé nyolc, há öt. Akcióhoz felkészülni! Akcióhoz felkészülni! Kész. Vége.

Maca lezárta a készüléket, majd hozzám fordult:

— No de még el se magyaráztam magának a dolgot. Szóval ott hagytam abba, hogy Ottó az utóbbi idő-

— Itt Maca! Itt Maca! Cé hét, ef három. Megismétlem: cé hét, ef három. Vétel.

Kattintott egyet, majd ismét megszólalt az előbbi hang, aki — most már tisztán felismertem — nem volt más, mint Ottó anyósa.

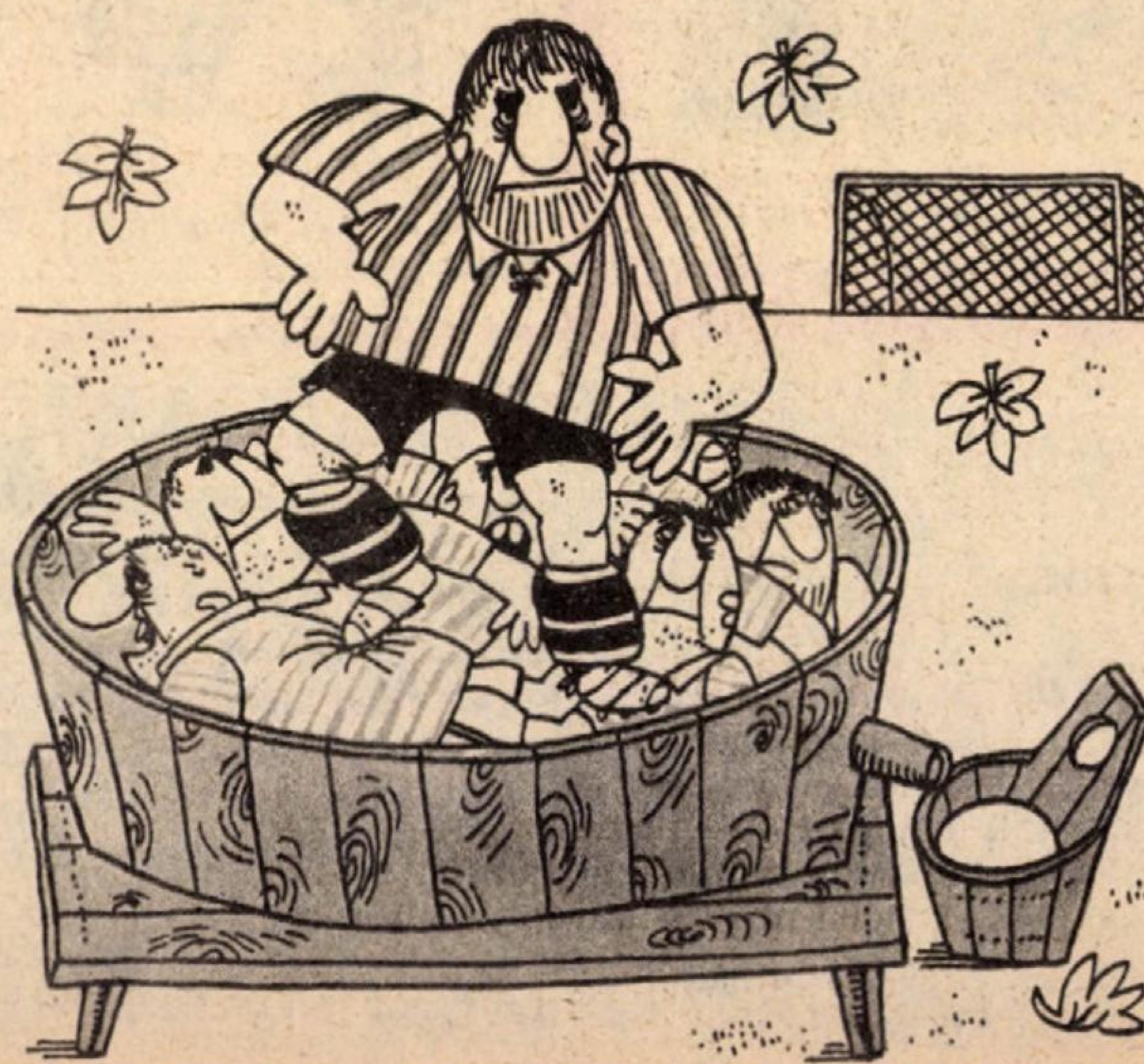
ben rendszeresen eliddogálta a fél keresetét. Hát most betelt a pohár, és ő nem fogja még egyszer kiinni!! A Természettudományi Közlönyben nemrég érdekes cikket olvastam arról, hogy az eddig oly bonyolult gyomorvizsgálatokat egy szellemes és pofon egyszerű módszerrel oldják meg újabban. A pácienssel lenyeletnek egy egészen apró rádióadót. Ez az úgynevezett *endoradioszonda* elektrokémiai folyamatok segítségével például a gyomor savtartalomról rádiójelek útján képes információkat adni. Nos, én Svédországban élő barátnőmtől néhány olyan endoradioszondát kértem, amely a gyomor alkoholtartalmáról nyújt információt. Ma fizetésnap van. Ottó vajas zsömléjébe téliszalámi helyett endoradioszondát tettem. És most az édesanyámmal két rövidhullámú adó-vevő révén, amelyeket egy régi jó rádióamatőr ismerősünk adott kölcsön, játszva követni tudjuk Ottó útját a munkahelyéről hazafelé. Készülékeink a város két különböző pontján vannak elhelyezve. Én itt a Sziget utcában jelölöm rá a térképre a forgóantenna segítségével Ottó adójának irányát, az édesanyám pedig az Eötvös utcában. Tíz percenként közöljük egymással a koordinátákat. A két vonal metszéspontjában tartózkodik a kedves férjem. Ez igazán olyan egyszerű, mint az a pofon, amit Ottó fog kapni tőlem!

— Értem! — mondtam elképedve a tömény zsenialitástól.

Ezután az események már drámai gyorsasággal peregtek. A következő bemérésnél kiderült, hogy barátom megérkezett törzshelyére, a Victor Hugo utca és Visegrádi utca sarkán elterülő italboltba. Sőt, a miniatűr adó fokozódó intenzitása azt is elárulta, hogy gyomrának alkoholtartalma ugrásszerűen növekszik. Maca és özvegy Sefcsikné összeigazították óráikat, én pedig sietve elbúcsúztam, noha az asszonyka váltig kapacitált, hogy jöjjek csak el a Visegrádi utcába megnézni, hogyan töri szét a szép új esernyőjét Ottó orrán.

Dalmáth Ferenc

Szüretel a hátvéd

A siker titka

Ha idegen énekes Magyarországon magyarul énekel – fél siker. Ha összecsücsöríti a száját és kipréseli magából, hogy: „Te fáty ász én áránifirágom ...” – menten elérzékenyül a nézősereg.

Felbuzdulva ezeken a sikereken, elhatároztam, hogy magam is szerencsét próbálok külföldön, meghódítom az idegen közönséget. Igaz, nem túlságosan jó a hangom, a hallásom sem éppen százszázalékos, de én is tudok olyan rossz kiejtéssel dalolni külföldiül, mint ők magyarul.

Elsőnek egy nagy német hangversenyteremben léptem fel. A közönség udvarias tapssal fogadott, de – gondoltam magamban – mindjárt tombolni fogtok ti a gyönyörűségtől! S rágyújtottam az „Ich liebe ein süsses Mädel ...” című népszerű táncdalra. Először csak hegyezték a fülüket, majd mozgolódni kezdtek, végezetül olyan harsányan hahotáztak, hogy alig tudtam befejezni a számot. Nem tudtam, mire véljem a történteket, siker-e vagy kudarc, másnap izgatottan vettem hát kezembe a kritikát. Meg kell adni, jókora teret szenteltek a produkciómnak. Ilyesmiket írtak: *„Tegnap este egy bizonyos magyar úr jelent meg a Konzerthalle dobogóján és felismerhetetlen nyelven táncdalokat makogott a nézők nagy derültségére. Ezúton szeretnénk kérni a hangversenyrendezőséget, hogy a jövőben is ragadjon meg minden alkalmat idegen vendégművészek felléptetésére, de jobb volna, ha azok vagy a saját nyelvükön énekelnének, vagy ha a mi anyanyelvünket választják, igyekeznének azt legalább az érthetőség fokán elsajátítani ...”*

A párizsi kritikusok kevésbé voltak tapintatosak: *„Tegnap este a Ce soir színházban néhány percig a legnagyobb zavarban voltunk: azt hittük, hogy elfelejtettük anyanyelvünket – írta az egyik. – Fellépett ugyanis egy külföldi énekes, aki hangjának csekély terjedelmét és gyér énekkultúráját azzal igyekezett ellensúlyozni, hogy kerékbe törte a francia nyelvet. Nem feltételeztük volna, hogy valaki franciák előtt franciául merészel énekelni, anélkül, hogy tudna franciául, márpedig, ha ő franciául énekelt, akkor az a nyelv, amelyen mi beszélünk valami egészen más. Az egyetlen, amiért a tegnapi előadótól nem tagadhatunk meg némi elismerést, példátlan önbizalma ...”*

Nagyjából hasonló kritikákat kaptam Londonban és Stockholmban is, miből arra a következtetésre jutottam, hogy odakint a sikerhez egymagában nem elegendő, ha az ember nem tudja a nyelvet.

Hazatértem hát, s most idehaza énekelek, az én édes anyanyelvemen, méghozzá szép sikerrel. Mert ezt a nyelvet legalább tökéletesen tudom, s ha rákezdek, hogy „Imádok a kszodálatosz pesztí lánok ...”, a közönség megvész a gyönyörűségtől.

Novobáczky Sándor

HADI ILLENDŐSÉG

Nem tehetek róla, nekem a háborús tárgyú regényekben sehogyan sem tetszik az, hogy a katonák gorombák, mosdatlan szájúak, minduntalan megfeledkeznek magukról, és különösen nehéz helyzetben úgy káromkodnak, mint egy huszárőrmester. Engem zavar ez a durva hang, s nem vagyok képes megérteni, hogy a rohamozó, magasztos kötelességét teljesítő hősnek miért kell vétenie az illendőség, a művelt társalgás íratlan és írott szabályai ellen, miért kell helytelenül kifejeznie magát, miért kell különféle szekszuálklerikális és más eléggé el nem ítélhető kitételeket iktatnia mondanivalójába.

Komolyan mondom, néha félrefordítom a fejemet, és úgy olvasom tovább az ilyesfajta háborús regényt, mert arcpirulás nélkül nem tudom elviselni ezt a hangot. Ideje végre gátat vetni a háborús irodalomban egyre inkább elharapódzó modortalanságoknak.

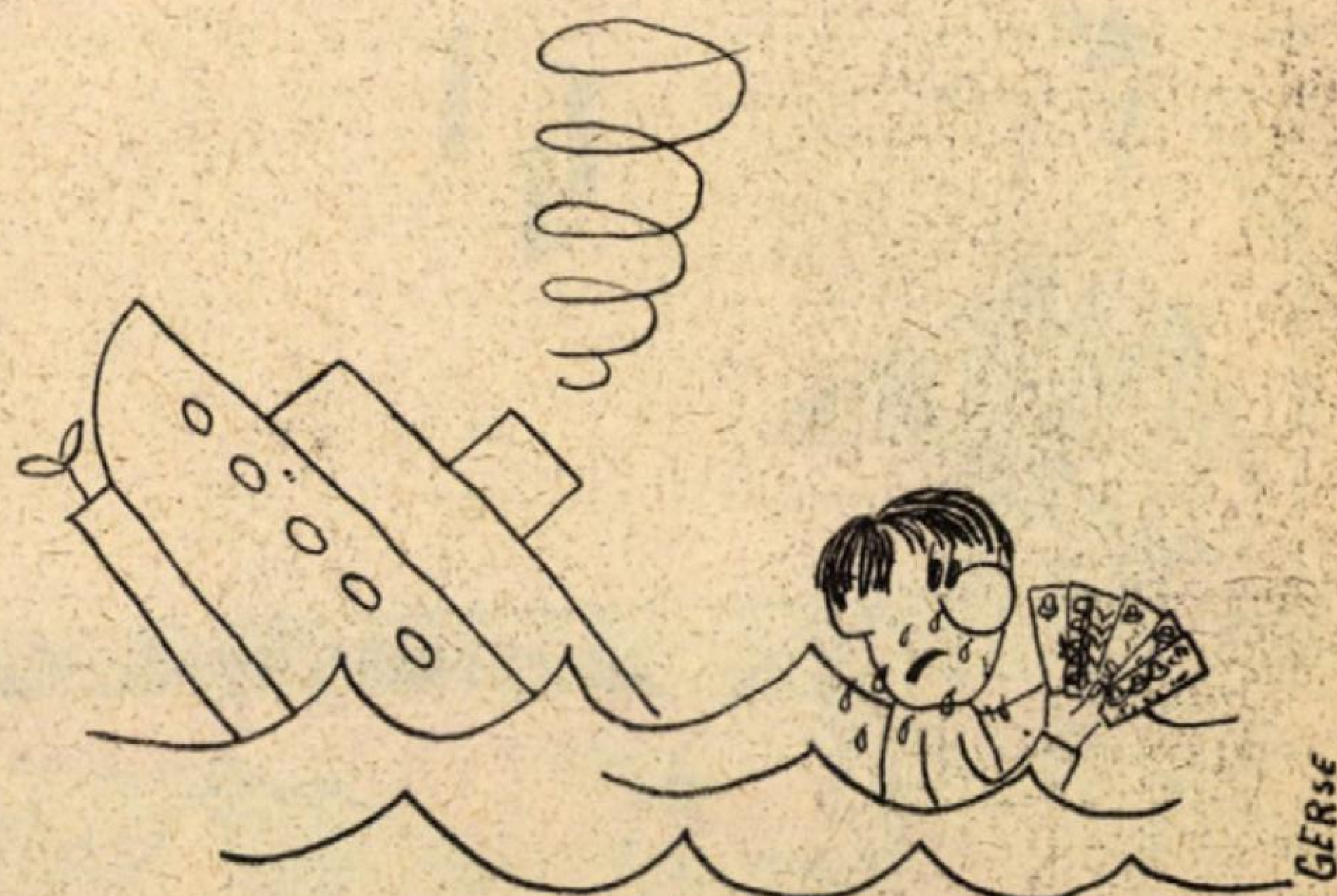
Boldog lennék, ha a magam szerény munkásságával elő tudnám segíteni a harctéri udvariasság nemes ügyét. Legújabb háborús regényem, amely a koratavaszi könyvvásáron jelenik meg a Remekmű Kiadó gondozásában, ezt a célt szolgálja, amint ez az alábbi kis részletből is kitűnik:

„Elkövetkezett a roham ideje, alig félperc volt még hátra. Az őrmester az órájára rézett, és így szólt rohamra kész beosztottjaihoz:

— Mélyen tisztelt katonák! Ha nem veszik rossz néven és idejük engedi, tiszteljenek meg figyelmükkel, s ígérem, nem leszek hosszadalmas. Ha még emlékeznek rá, arról van szó, hogy rohammal elfoglaljuk a szemben látható megerődített dombot. A tüzérek az őket olyannyira jellemző előzékenységgel máris előkészítő tűzzel sietnek segítségünkre, amiért hadd fejezzem ki az önök nevében is hálánkat és köszönetünket. Maga a roham rejt magában bizonyos nehézségeket, de ha szabad kifejezést adnom igénytelen nézetemnek, az a legfontosabb, hogy a legválságosabb pillanatokban se feledkezzünk meg jólneveltségünkről, választékos nyelvezetünkről, azokról a költői szépségű nyelvi fordulatokról, amelyek elválaszthatatlanok a kultúrember karakterétől. Ha az ellenség csúnya szavakat használ, ne kövessék viszszataszító példájukat, ne engedjék lerántani magukat erre a kocsmai színvonalra. Ők csak hadd gorombáskodjanak, s majd meglátják, mit szól ehhez a művelt társadalom! Talán nem is ők a hibásak, talán örömtelen kiképzésük volt, s nem figyelmeztették őket idejében arra, hogy a stílus az ember. Leonidász írta valahol, hogy a hős elsősorban legyen szobatiszta. Bocsássanak meg, hogy eddig is feltartottam önöket! Köszönöm! Most pedig, hogy végre elérkezett a roham pillanata, arra kérem önöket, hogy szíveskedjenek, ha lehetséges, mindent elsöprő erővel támadni, méltóztassanak bátran és hősiesen eleget tenni megtisztelő harci feladatuknak, és ha szabad így kifejeznem magamat, előre!”

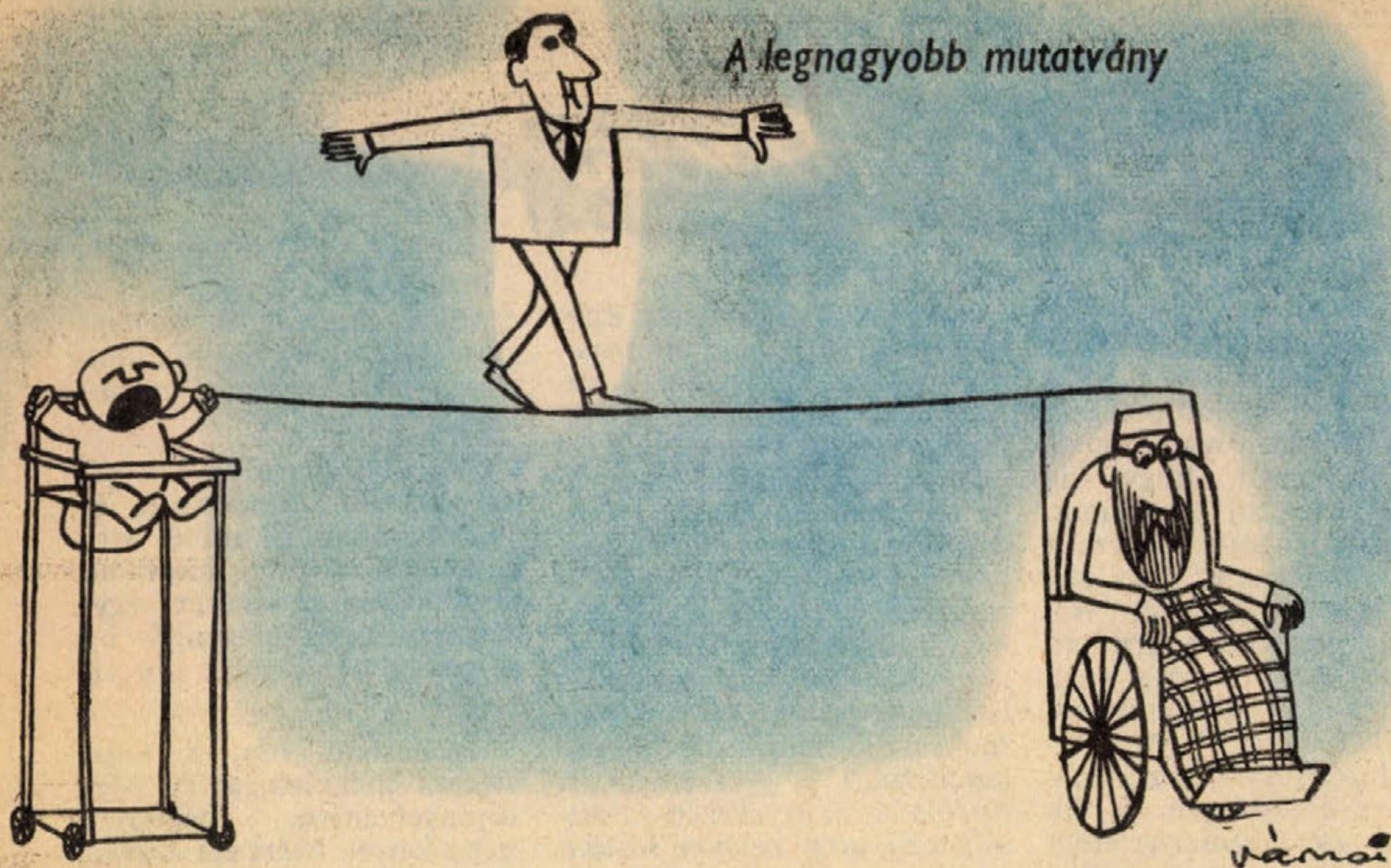
Azt hiszem, ez a rövid kis idézet is alkalmas arra, hogy kiemelje a jólneveltség, az udvariasság, a választékos társalgási nyelv fontosságát a legheroikusabb helyzetekben is.

Feleki László

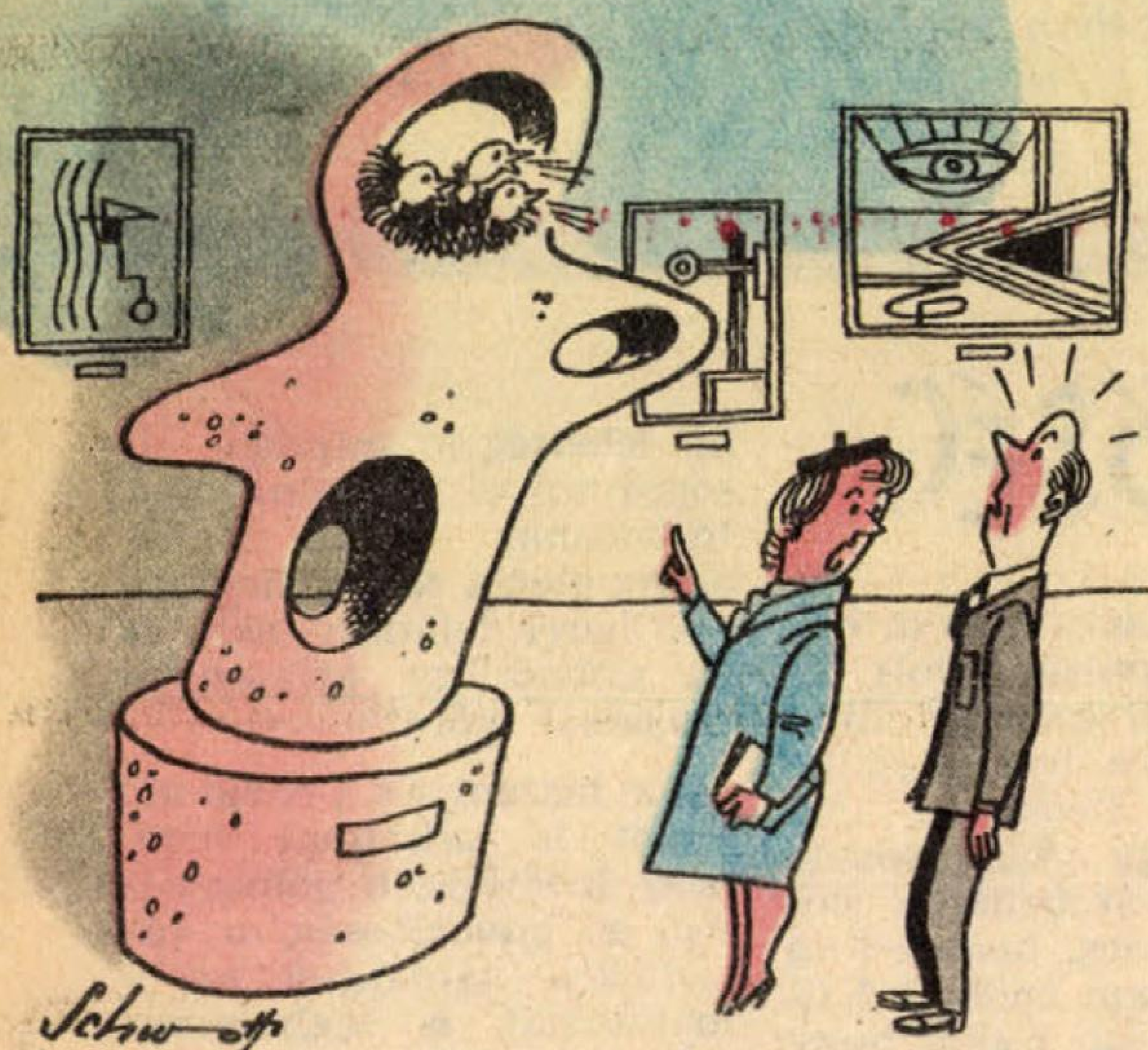

– ... És itt a kezemben a negyvenszáz!

A legnagyobb mutatvány

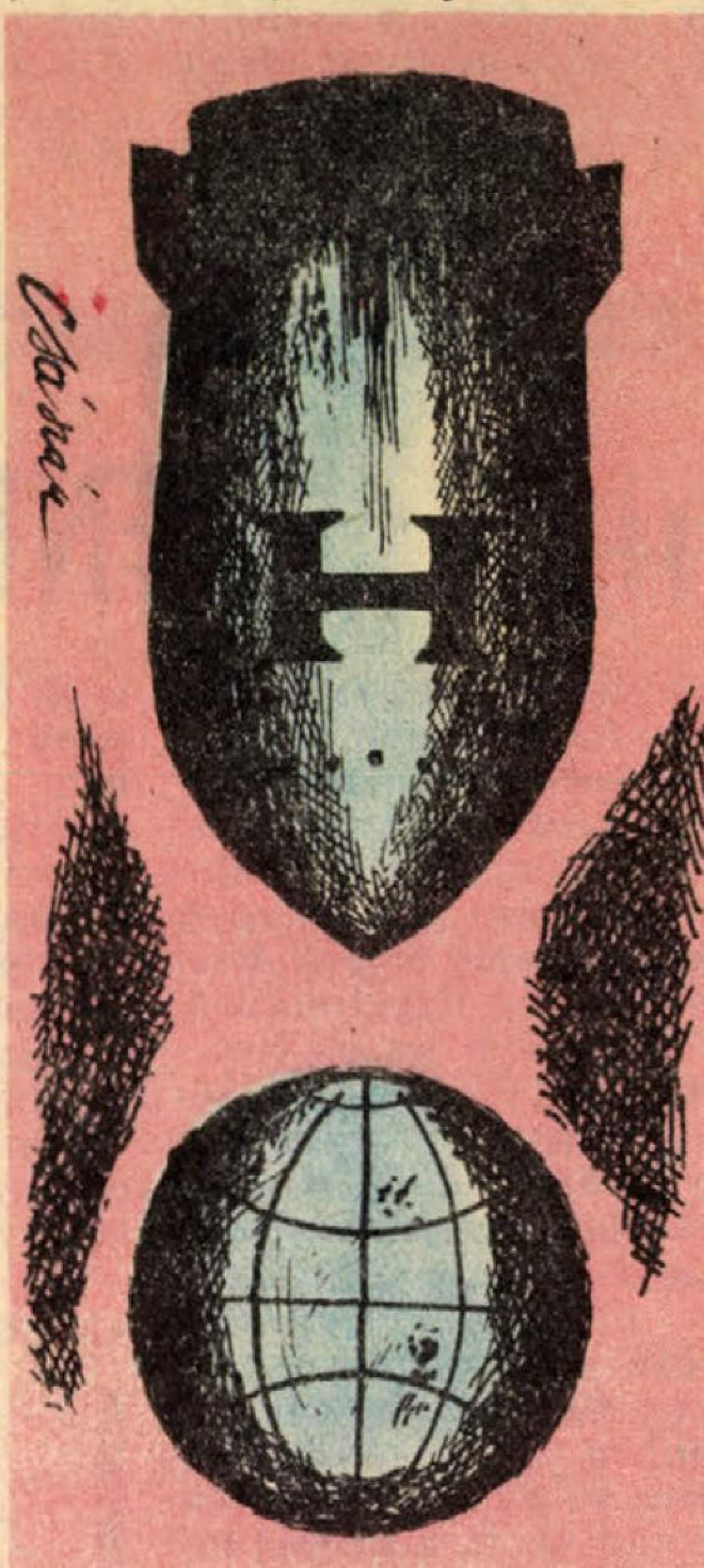

Érdeklődés

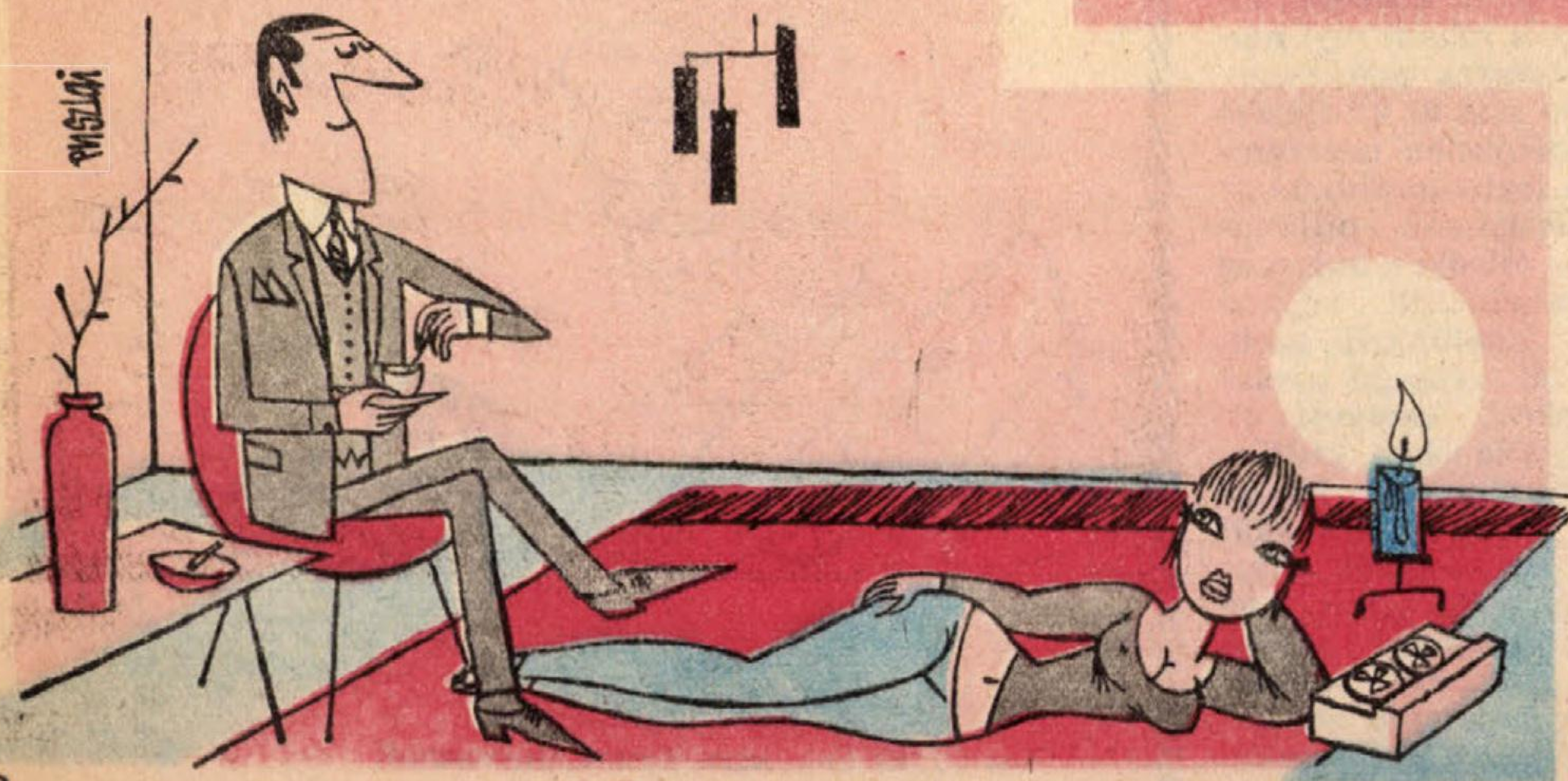

– És ezeket a madárkákat rendesen etetik?

A felkiáltójel

Maradi fiú

– A maga kedvéért, Pista, kölcsönkértem egy széket...

Politikus lehordó

Endrődi István rajza

– Figyelmeztetem, néni, a nemzetközi helyzetben is mindig a bizalmatlanság szüli a konfliktusokat!

UTÓHANG A GYULAIHOZ

A gyulai módra készült kolbász minőségére tett bíráló megjegyzéseinkre igen kézzel fogható módon adott választ a húsipar. Kóstolót kaptunk valamennyi gyár termékéből, hogy ennek nyomán győződhessünk meg róla: ezek sem rosszabbak az igazi gyulainál.

A kolbászküldeményt szétosztottuk azon munkatársaink között, akik hitelt érdemlő módon igazolni tudták, hogy legalább két évtizede aktív gyulai-fogyasztók, valamint azt, hogy perben, haragban, rokonságban nem állanak a magyar húsiparral. Az így összeállított pártatlan és szakértő bizottság az alábbiakat állapította meg:

Az öt húsüzem (budapesti, ceglédi, makói, mosonmagyaróvári, szombathelyi) gyulai módra készült termékei között, bár állítólagosan teljesen azonos receptúra szerint készülnek, már küllemre is vannak szabad szemmel jól kivehető különbségek. Külcsínre, a beküldött mustra alapján, a bíráló bizottság a ceglédi gyár termékét találta a legmutatósabbnak, mindjárt utána pedig a makóit.

A sportszerűségi díjakat viszont a mosonmagyaróvári és a szombathelyi együtteseknek ítélte oda a zsüri. Mert például a ceglédi és a budapesti üzemek termékeinek címkéi színre és formára is nagyon hasonlatosak az eredeti gyulai címkéjéhez, s ráadásul a GYULAI szó kiemelt, rangos betűkkel van feltüntetve rajtuk, és jóval szerényebben van csak odabiggyesztve a *módra* – ez pedig alkalmas a gyanútlan fogyasztó megtévesztésére. Ezzel szemben a mosonmagyaróváriak és a szombathelyiek egészen elütő színű és formájú címkéket alkalmaznak, és nem ugratják ki rajta, megtévesztő módon, a *gyulai* szót. (Arról már ők nem tehetnek, hogy mire a fogyasztó elé kerül az áru, nagyon sokról elkallódik a címke, vagy véletlenül mind befelé, az eladó felé fordul.)

A beküldött kolbászok ízét, minőségét illetően megoszlottak a vélemények. Volt, aki azt mondotta: a ceglédi jobb, mint a makói, volt, aki az ellenkezőjét állította. Egyben azonban mindannyian megegyeztek: a mintának küldött kolbászok minősége jobb, mint a boltokban vásárolható szárazkolbászok átlagos minősége. (A valódi *gyulai* azonban jobb mindegyiknél.)

Ha ebben kételkednének húsüzemeink vezetői, szívesen küldünk mi is nekik egy kis kóstolót a boltokban vásárolt kolbászokból.

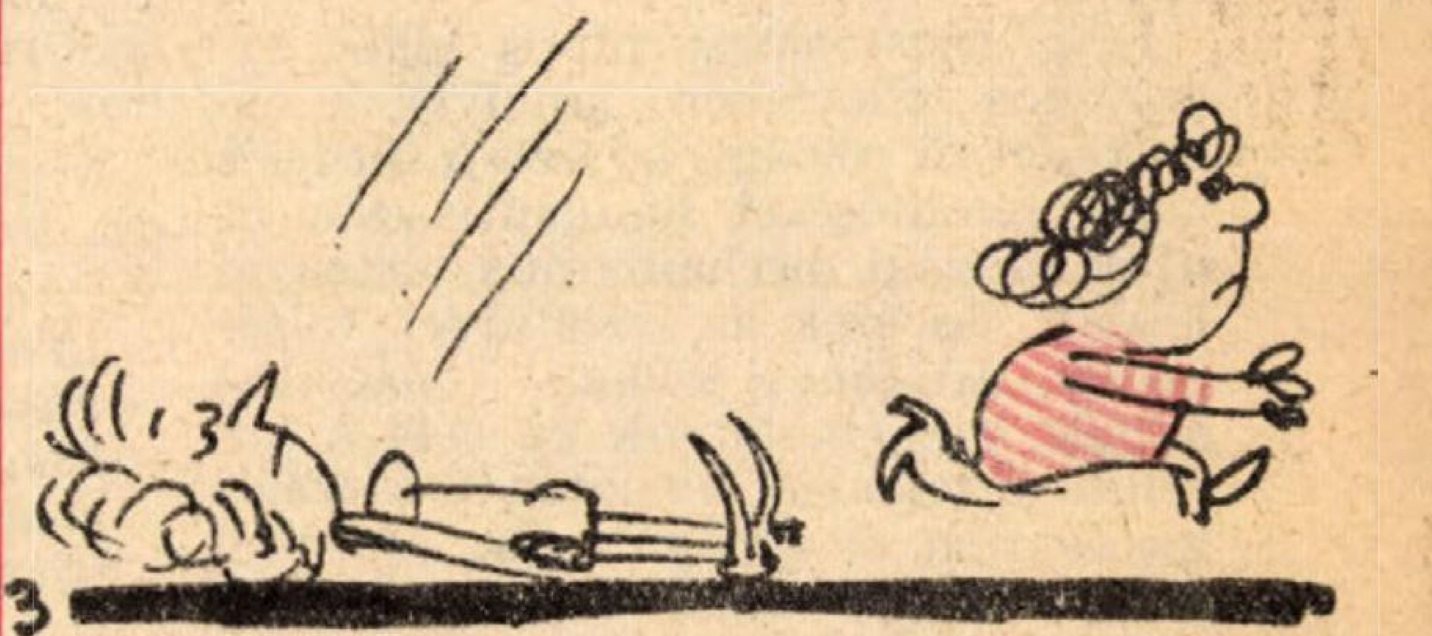
(radványi)

SEGÍTŐKÉSZ SZOMSZÉD

Sajdik Ferenc rajzai

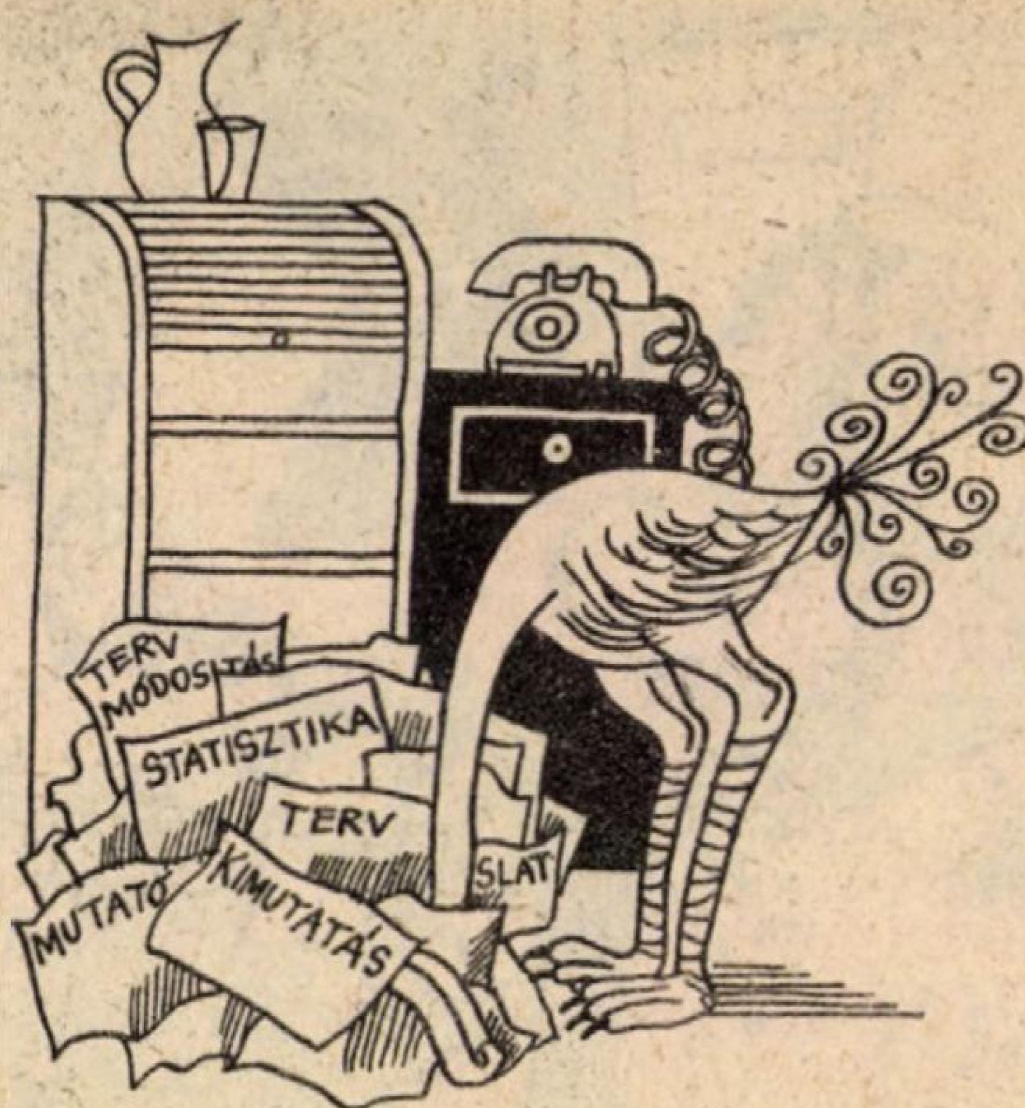

Elhanyagolt feleség

– Mindenre van időd Jenő, csak rám nincs. Én akár el is mehetek.

Vállalati strucc

HIRDETÉSEK

A sürgető igény adta kezembe a tollat.

Igaz, mostanában nincs hiány tanulságos cikkekben, amelyek a kereskedelmi reklám, az üzleti hirdetés nagy jelentőségét hangsúlyozzák az új gazdasági mechanizmus viszonyai között, de ezek az írásművek túlságosan általános jellegű tanácsokat adnak, nem mutatnak rá elég konkrétan a jelenlegi hirdetések fogyatékosságaira, és ami még nagyobb baj: nem magyarázzák meg gyakorlati példák segítségével, hogy milyen legyen a hatásos hirdetés.

Ezt a hiányt igyekszem most pótolni.

Talán sokan emlékeznek még a hajdani reklámversikére:

*„Rádiója rossz, vagy serceg,
Megjavítja gyorsan Herczeg!"*

És nézzük meg ennek mai megfelelőjét:

„Vegye igénybe a KPM Autófenntartó Ipari Tröszt (AFIT) irányítása alá tartozó budapesti autójavító üzemeket és szervizállomásokat."

Javító-szolgáltatást ajánl mindkettő, de mekkora különbség van köztük, ugye?

Az első szöveg rövid, tömör, a lényeget emeli ki és versbe van szedve, miáltal megragad az olvasó fejében. Ezzel szemben a második hirdetés száraz, unalmas és indokolatlanul hosszú. Mennyivel hatásosabb volna — mondjuk — így:

*„Ezermester az AFIT,
Autókat megjafít!"*

Még akkor is, ha van benne egy pici betűhiba. Sőt, talán éppen ez keltené fel a lerobbant mazsola érdeklődését és szerezné meg bizalmát, gondolván, hogy aki nem ért a helyesíráshoz, talán ért a gépkocsikhoz!

Vagy itt van például a Gyulai Fürdő, Víz- és Csatornamű hirdetése:

*„Termelőszövetkezetek, állami gazdaságok, figyelem!
Megvételre felajánlunk elfekvő berendezéseinkből 6 darab komplett törpevízmű-berendezést..."*

Vajon miért korlátozza eleve az esetleges vásárlók körét a Gyulai Fürdő stb. a termelőszövetkezetekre és az állami gazdaságokra? Miért ne vehetnék például akár jómagam is egy törpevízművet? Nem mindegy neki, hogy az én előszobámban áll-e majd, vagy valamelyik határban? Az pedig teljesen közömbös a vevő számára, hogy ez a vállalat a szóban forgó fél tucat törpevízművet elfekvő berendezéseiből árusítja ki, vagy pedig Málcsi néni hagyta reá végrendeletileg, esetleg ultin nyerte! A lényeg, hogy van neki hat vízműve, amelyek törpék, és eladók!

Én valahogyan így hirdetném:

*„Törpevízmű nélkül
Nem élet az élet,
Gyulán még kapható,
Ha sietsz, eléred!"*

Folytathatnám, de helyesebb, ha elfekvő javaslataimat a jövőben csak megfelelő ellenszolgáltatásért bocsátom az érdeklődők rendelkezésére.

*„Ötleteim olcsók, jók,
Részletre is kaphatók,
Ötletet csak tőlem végy,
Gyulai Pál tizennégy!"*

(kürti)

Kedves Ludas!

A Népszabadság november 24-i számából idézek:

„Eladtak egy üzemet teljes berendezéssel, felszereléssel és 120 munkással együtt. De hogyan? – ez a meghökkentő az esetben. A tanácsi irányítás alá tartozó Keszthelyi Ruhaipari Vállalat először 1,2 millióért ajánlotta üzemét..."

Nem folytatom, mert – szemben a cikk szerzőjével – engem nem az alkudozás menete hökkentett meg, hanem az a tény, hogy 120 munkást Magyarországon, csak úgy ukkmukkfukk eladtak, méghozzá egy olyan üzemben, amely tanácsi irányítás alá tartozik! Emberkereskedelem! Helyes ez a huszadik század második felében?

I. S.
Budapest

Ötéves Andris fiam jó magatartása jutalmául rágógumit kért. Amikor megkapta a rágógumit, azon nyomban a szájába tömte és majszolni kezdte.

– Nem hallottam, hogy megköszönted – szóltam rá pedagógiai célzattal.

– Köszönöm! – mondta erre illedelmesen, s elindultunk hazafelé. Egyszer csak megállt, rám emelte neheztelő tekintetét:

– Apu! Nem hallottam, hogy: szívesen!

H. E.
Budapest

A Népszavában olvastam: „A Statisztikai Hivatal megállapításai szerint évről évre emelkedik az *egy lakosra jutó gyógyszerfogyasztás.* 1966-ban kis híján elérte a 3 milliárd forintot..." Szeretném látni azt az egy lakost, aki ennyi gyógyszert el bír fogyasztani! De még azt is, aki az ezért járó 15 százalékos térítést (450 millió forintot!) ki bírja fizetni!

B. J.
Százhalombatta

A hatoson történt:

Az amúgy is zsúfolt kocsira az Emkénél egy idős bácsi is feltolakszik, hatalmas csomagját a feje fölé emelve. A kalauznő rászól:

– Ne emelje olyan magasra, mert még valakinek a fejére ejti.

Mire a bácsi, angyali nyugalommal:

– Nem baj, nem törékeny...

P. E.
Budapest

SZILÁNKOK

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Bocsánat, hogy ismeretlenül megszólítom. Ugyebár, ön házas ember?

— Igen. De miből találta ki?

— Olyan sápadtnak látszik.

HOGY VAGY?

X.-szel találkozom az utcán. Már nem lehet kikerülni. Nyájasan rámosolygok:

— Mesélj, hogy vagy?

Amíg beszél, figyelő arcot vágok, és közben azon gondolkodom: mik a teendőim? Gézáékhoz kimenni, visszavinni a lemezjátszót, Bözsit felhívni, hogy a fél nyolc nem jó, mert Aranka néni még otthon van. Egy bödön szilvalekvárt leadni Béláéknak, kalocsnit elhozni a cipésztől, Annusékhoz beszólni, hogy a lebbencsleves múltkor pocsék volt.

... Hát így vagyok én. És te hogy vagy? — kérdezi X.

Nem mondom el. Hogyisne. Amilyen udvariatlan alak, oda sem figyelne.

BAJUSZ

Egy bajuszos férfi 200 000 forintot nyert a totón. Azóta büszkén magyarázza:

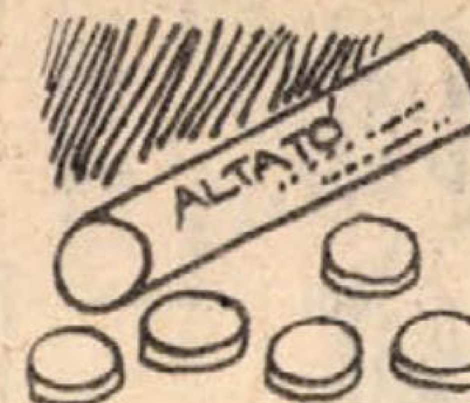
— Ki gondolná, hogy a nők ennyire buknak egy bajuszra?!

MODERN REGÉNY

A fiú bezárta a második emeleti lakás ajtaját. A lépcsőházban még forró csókot váltottak a lánnyal, az utcán már csak kéz a kézben mentek egy darabig, s egy idő múlva a lány felkiáltott: „Figyelmeztetem, hogy utcán nem ismerkedem!

ORVOSNÁL

— Doktor úr, valami egészen gyenge hatású altatót kérek.

— Tessék. Ettől el sem tud aludni.

KRIMI

Vasutas ismerősöm meséli, hogy a múltkor ellenséges ügynököt fogtak el a vonaton. A kalauz benyitott a mosdóba, s ott egy férfi bámult rá idegesen.

— Mit keres itt? — rivallt rá a jegykezelő.

— Csak kezet akartam mosni szappannal és megtörölközni.

— Gazember! Most lebukott! Nálunk még a gyerek is tudja, hogy a MÁV szerelvényein nincsen se szappan, se törülköző!

Galambos Szilveszter

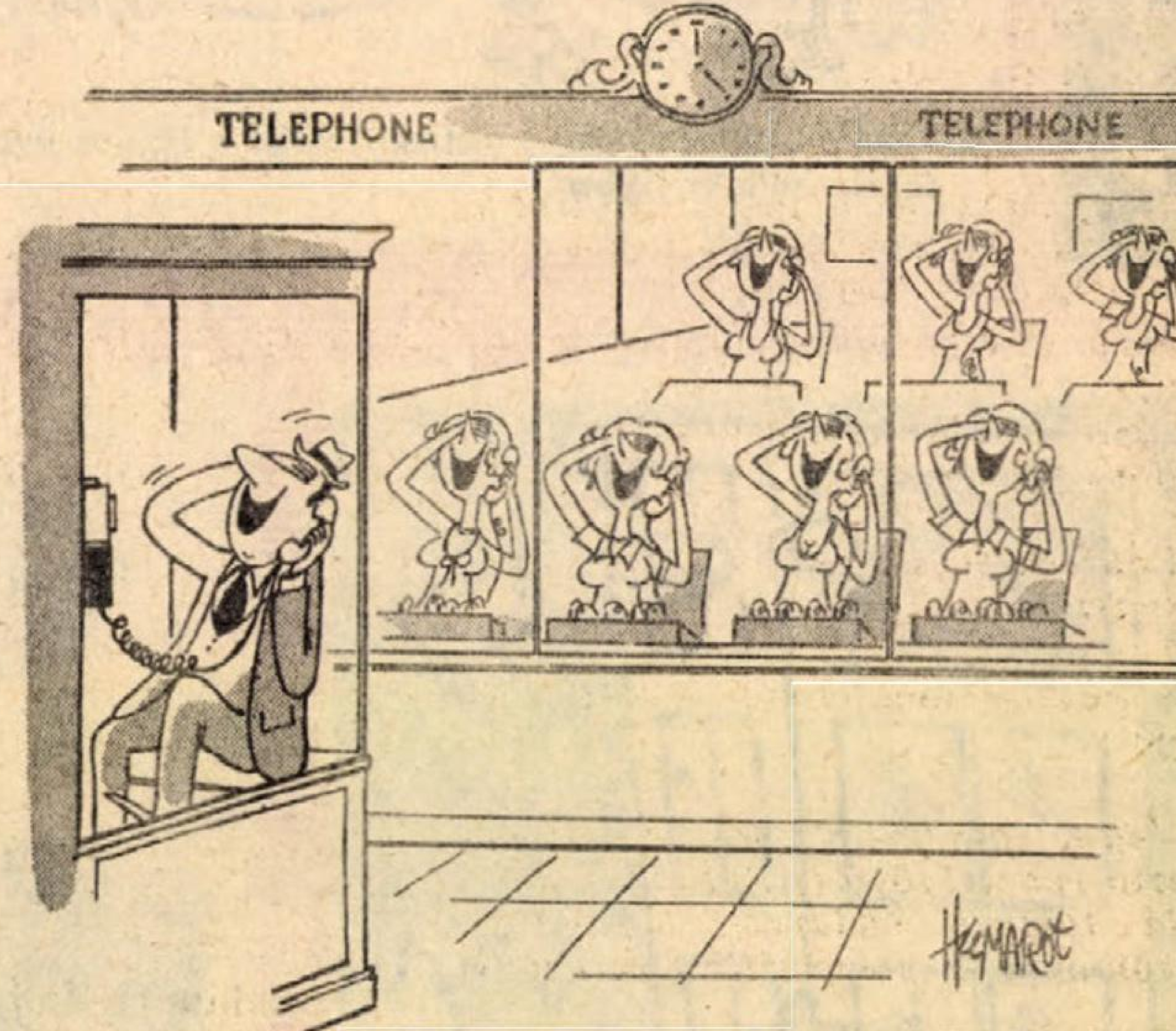
import humor

STÍLUSOS ELADÓ

– Hiába, nem válaszol!
(„Krokodil", Moszkva)

BIZALMAS TELEFONBESZÉLGETÉS

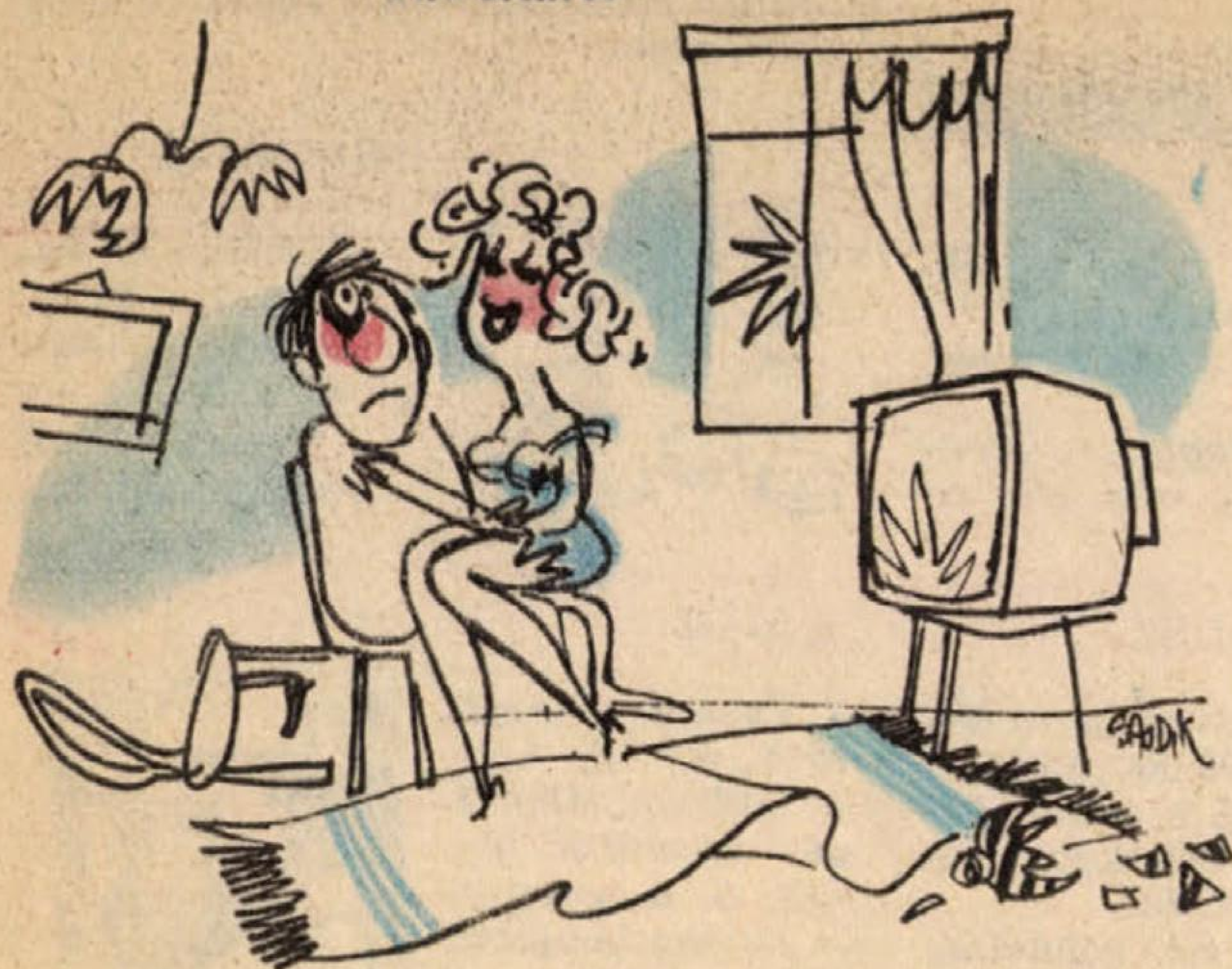
(„Le Rire", Párizs)

AZ ÖRÖK GYERMEK

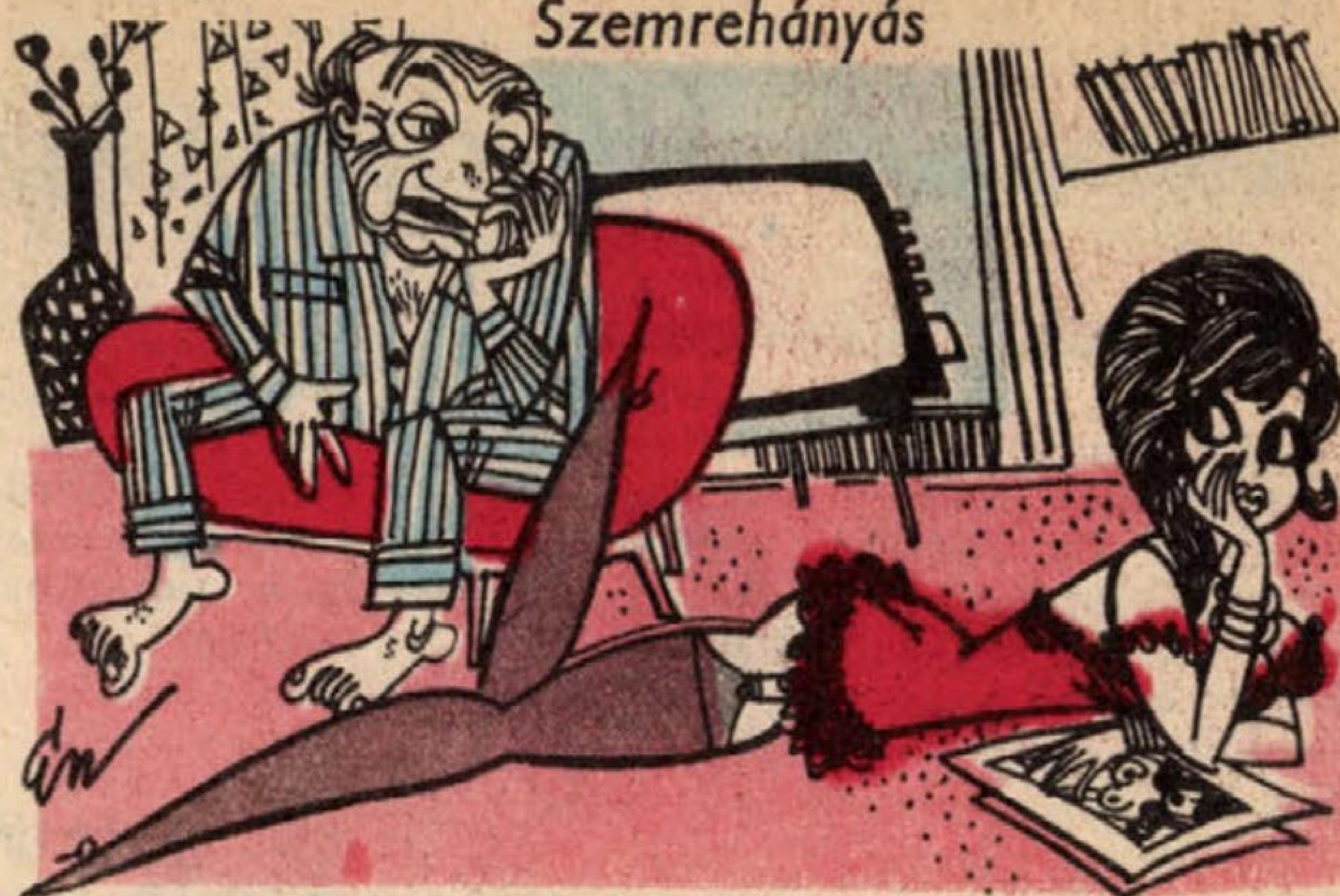
(„The New Yorker")

Kibékülés

– Ha még egyszer születnék, újra csak hozzád mennék!

Szemrehányás

– Hálátlan vagy, pedig rád áldoztam öregségem legszebb éveit! . . .

CSÉSZEALJAK

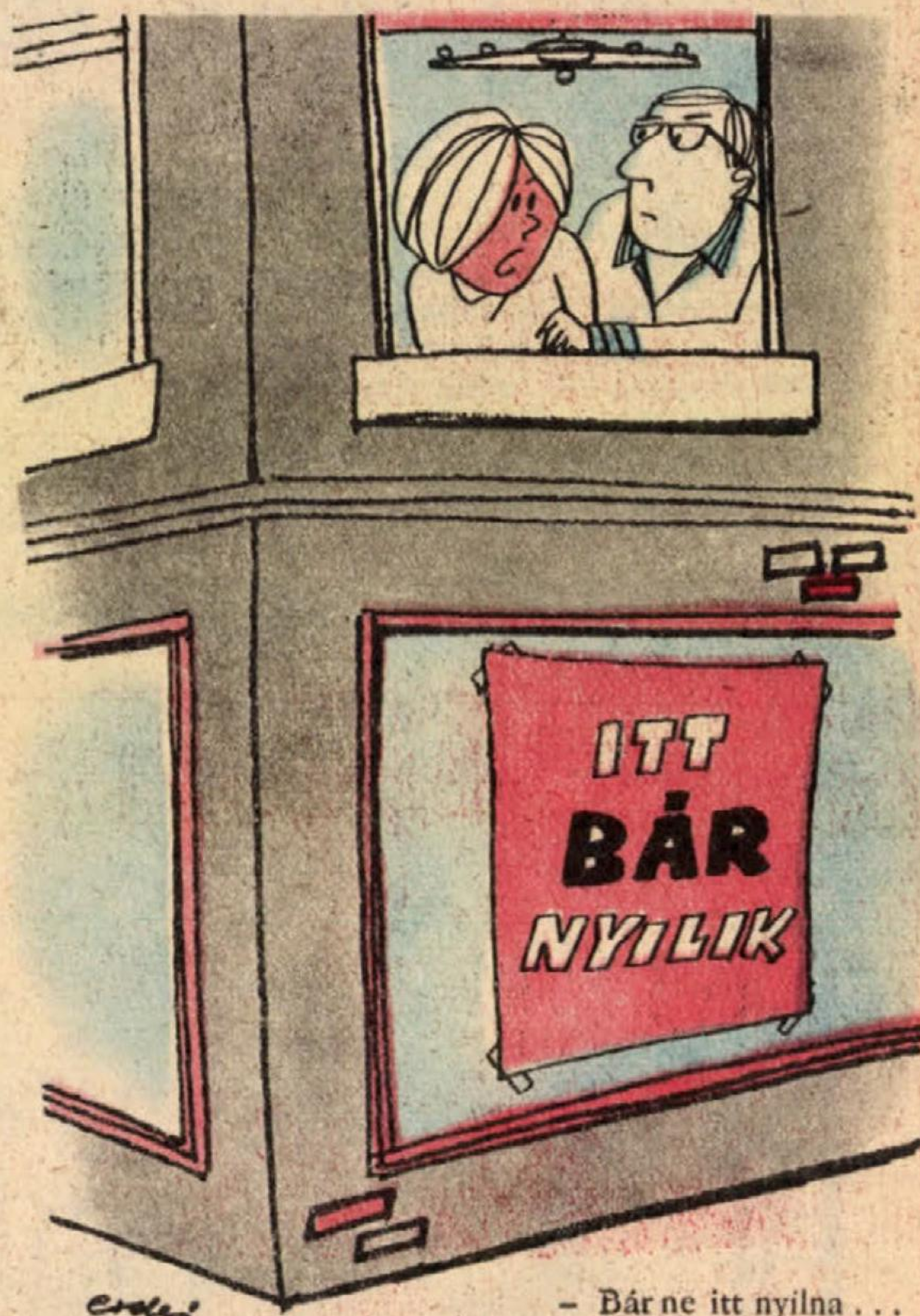

– Már megint dobálsz, kisfiam, aztán a Földön évekig fognak róla vitatkozni!

– Nagy ég, repülő csészealjak! . . .

Aggodalom

– Bár ne itt nyílna . . .

Tanulóvezető

– A reflexe máris kitűnő!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1572 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504